LYŠKÁNORA 54

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny

Zimosmeť 1063 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

**** Motto tohoto čísla * Oh, magie, magie * Nad scestím života nápisy neměnné * * Okulus - trubky kus * Ruindorský Aedd chytá sumce * Výprava do Kokrhelova * * Výlet do Kokrhelova * Co by radši neviděl Rien Gwardit * Starostenské novinky * * Další starostenské novinky ****

Motto tohoto čísla

„...Jako, my jsme vždycky byli čestný...“
Rien Gwardit

Oh, magie, magie

Pro Riena Gwardita složil Klabzej Myšilov

Oh, magie, magie
ty tajemná sílo
vždy mi z hlavy upiješ
a já konám dílo

Konám dílo nadlidské
nad nímž dech se tají
mé schopnosti magické
cizím život sají

Sají život v krůpějích
až dočista zhasne
oh, to se mi nepřejí
je to prosté, jasné

Jasné jsou i plaménky
v očích, vzruchem hoří
když se moje myšlénky
v cizí mozek noří

Noří se a vrtají
chlap si háže mašli
byť jsem stál vždy na kraji
přec mne Chlié našli

Vzpomenu si na Chlié
ve snech každé noci
oh, magie, magie
jsem jen v tvojí moci

Nad scestím života nápisy neměnné

Klabzej Myšilov

Nad scestím života nápisy neměnné
pod nimi veřeje žluté a zelené
černé a červené s klikami z mosaze
na prahu dobrodruh ve chřípí dloubá se
louská ty nápisy, nevěda kudy kam
začne tím, který mu dřív padl do oka
‚Do dveří zelených, jestli je otevřeš
vstup, zda dost silný jsi, jinak tam zahyneš'
‚Ve žlutých veřejích sklátí tě cholera
když nejsi odolný, když jsi jen posera'
‚Červené dveře tu jsou jen pro obratné
kdo jednou klopýtne, do smrti upadne'
Jak ten chlap hláskuje, hlava se otáčí,
nad dveřmi černými divit se nestačí
‚Černé jsou pro toho, kdo mozku užívá
jestli jsi pitomý, pohřbí tě zaživa'
Byl by chlap protiva, kdyby se nesnažil
takové dilema však ještě nezažil
a teď tu v úděsu chytá se za vlasy
zpátky už nemůže - v kapse půl klobásy
a k tomu chleba kus bez větší vady -
než by se vymotal, chcípl by hlady
Vždycky jej děsily hádanky, přesmyčky
hrudníček propadlý, ruce jak hůlčičky
každičkou chorobu od dětství odstonal
jaký div, že dosud na žádnou neskonal
darmo je mluviti o jeho balanci
toporný při chůzi, příšerný při tanci
v oku stín tuposti a uvnitř hlavy tma
na druhou stranu měl vysoké charisma

jenomže s takovou sotva se poměří
když na pět vlastností je pouze čtyř dveří
Pochopil, že to nic dobrého nevěstí
rázem je z chlapíka hromada neštěstí
bere ty nápisy vážně a doslova
z hlediska možností doslova šokován
dožvýkal chleba a dojedl klobásu
a že byl mamlasem z nejhorších mamlasů
za čas, když od hladu přestal být čilý
nožem si na rukou podřezal žíly
Příběh je završen, čtenář se táže
jakáže pointa k němu se váže
Nebo snad o ničem bylo to dílo?
Jak všechno nakonec skutečně bylo?
Bláboly ve verších s úmyslem nekalým
vyryli vandali, co tady přespali
byli jak zvířata nejhorší zběře
pestrými barvami natřeli dveře

Okulus - trubky kus

Klabzej Myšilov

Divadelní hra pro dva herce. Sestává se ze dvou obrazů.

Osoby:

Hyen Hábit	elf učeného zjevu, oblečen v domácké roucho, přes prsa zavěšený soudek na víno
Pošťák	ouředník, oblečen v nebohaté ouřední roucho, přes rameno torba na dokumenty

Základní rekvizity:

Hadrník	slaměný strašák v hadrech, tělo ušité z prostěradel a pytloviny, hlava tvaru obřího kedlubnu, nos ze sušené kukuřice, ústa protažena do šklebu, oči hnědé
Racek	kašírovaný s rozepjatými křídly
Okulus	objemný kus trubky
Dvoukolák	pošťákova kárka s ojí uzpůsobená pro lidský potah
Mociplášť	obnošené elfské roucho pošité plameny

(Ostatní rekvizity rozepsány v popisu závěrečného obrazu)

Obraz první - dramatický

Rozevře se opona. Je vidět planinu, uprostřed v zadní části jeviště se tyčí křivá věž s plochou střechou. V levé části střechy stojí slaměný strašák v hadrech. Je slyšet slabý hukot příboje - divák tuší, že věž stojí na útesu nad mořem. Po celé délce jeviště se ve výšce táhne tenká struna, na které je zavěšen kašírovaný racek s rozepjatými křídly. Kulisák jej ovládá dlouhým provázkem. Kulisákem tažený pták letí zprava doleva. Když spatří strašáka, poplašeně zaskřehotá a letí dál. Na střeše věže se otevře dřevěný poklop, z nějž se vrávoravě vynoří Hyen Hábit. Otřese se zimou, pořádně se zahalí do pláště a dýchá si na zkřehlé dlaně.

HÁBIT *(dýchá si na zkřehlé dlaně)*

To je ale skuňčí zima
že by elfa nevyhnal
co dím, elfa, ani zvíře
ani švába, co spí v díře
a to vůbec nemluvím
o učenci, jenž tu dlí
jenž tu věrně slouží vědě -
pilně louská svazky šedé
ano, šedé, šedé prachem
...jak opojen jsem jejich pachem -
a jenž v své věži hrdě plove
krajinami vědy nové
již zde kámen po kamenu
staví jako pilíř, stěnu
aby silna mohla nésti
břemene všech pavěd lestí
všech theorií, hypothesí
všech scestných bludů, které vězí
v kruzích vědy zakotveny
tak pevně, že jen těžko se mi
podaří je vyvrátit
A právě proto hledám klid
pro svou práci v osamění
vždyť kolkolem tu nikdo není
stačí se jen podívat...

(rozhlíží se nešťastně kolem sebe)

...hle, pustina, snad akorát
tam zpustlý hřbitov, támhle ruina -
kde jistý vědec bahna bujná
zkoumal, loučil, extražil
však prý své blízké otrávil
a pod tíhou zločinu
v alkoholu spočinul
a odešel, už tady není -
a co to támhle zuby cení?
Hospoda, však dnes už pouze

pro myši, jež podhrabou se
pod oken, dveří bedněním
Je zavřeno a zdá se mi
že není, kdo by nalil číš
Sníš jen to, co ulovíš
a vypiješ, co zkvasíš v sudě
ať ocet nebo víno chudé
Zde v Hladichvostech lidí není
A ti co byli? Vybydlení
...snad starý předák, předák Hlína
jenž stejně jak já ruce spíná
by štědří byli bohové
Co lze víc dělat? Mnoho ne...
Vždyť sotvaco on dovede
Jsme jediní dva sousedé
snad kromě tebe, kamaráde...

(zahledí se strašákovi vroucně do očí)

Sám ušil jsem tě z prostěradel
a starých pytlů od pšenice
tvůj nos je uschlá kukuřice
tvá hlava obří kedluben
Jsem vcelku zručný, dodám jen
že v očních jamkách hnědé šišky
toť ztvrdlé koňské kobližky
a ústa tvoje, ty můj kluku
já vydlabal jsem v tvaru luku
jenž otvírá se směrem k bradě
což značí, že jsi zlobně laděn
ne však, že se zlobíš na mě
K sobě jsem tě ladil kladně
ale k ptákům, co tu krouží
a svým trusem věž mou souží
k těm jsi hněvný, záští mořen
Hadrníku, taks byl stvořen

(Hábit si mimoděk všimne na podlaze ptačího trusu, tedy rozzlobeně)

Fuj... chvíli, chlape, jen tě chválím
a už tě vzteky málem pálím
jak se pálí Fousalíci -
rituálně na hranici
víš kde... přeci v Bimbamdólu
Jsi hnusný panák plný molů
a já tě vůbec nemám rád
Jsem vědec, proč mám čuchat smrad
z opeřenců kadění
Ty, Hadrníku, zdá se mi
že tvé tresty nějak šidím
Za ty lejna, co tu vidím
za ty drzé ptačí hleny
já nezůstanu k tobě němý
a když mi nechceš plašit racky
urazím ti holí pracky...

Ne, neurazím, nemám hůl
však nemysli si, nejsem vůl
Jsem učenec a sloužím vědě...

(je vyrušen vrzavým zvukem a pohlédne do hlediště)

Hle, co to vidím, kdo to jede?
Jakýs povoz, jakýs vůz
to bude můj okulus
Než pošťáka věž přiláká
zapálím si čvaňháka

(Na jeviště přijíždí nekrytý dvoukolák, tažený pošťákem, na káře leží dlouhá roura. Pošťák se rozhlíží po okolních ruinách a ustrašeně sesedá. Tluče na zeď křivé věže. Stále se vystrašeně rozhlíží)

POŠŤÁK *(rozhlíží se)*

Jste doma, pane, hola, hola?
Mě bolí zadek, vůz zas kola
a rádi bychom kvapem pryč!
Ej, dům je pustý, tasím bič
a proklestím si cestu zpátky
V té adrese jsou jisté zmatky:
Hladichvosty, Hábit Hyen -
a zde jen ruiny, vítr vyje
to místo čpí číms ponurým
Už z dálky jsem si dávno všim
že těžko v téhle křivé věži
dalo by se vůbec přežít
vždyť nemá dveří, oken, škvír
tam nepřežil by ani štír
...až na ty blbé racky

(V tu chvíli přeletí racek, zachechtá se, utrousí a letí dál.)

HÁBIT *(znovu se vztyčí a spílá strašákovi)*

Máš u mě dvě facky!

POŠŤÁK *(radostně)*

Co to slyším, co to vidím?
Přec tu kdosi zůstal živý
Někdo vás tam, pane, bije?

HÁBIT *(omluvně)*

Aj, Hadrník mi krev zas pije
Racky, lenoch, neplaší
a oni mi sem zanáší
čmelíky a ptačí trusy
Ptákance se elfům hnusí -
to vám musím předeslat

- jinak mám však ptáky rád
Když jsem býval malinký
miloval jsem slavíky
i ten jejich milý křik -
každý elf či Fousalík
musil toho ptáčka ctíti
sic by dostal kruté bití
byl by samé jelito
Tak už je to zažito -
slavíci jsou radostí
bimbamdólské státnosti

POŠŤÁK *(uklidněně)*

Jste Hábit, pane, Hábit Hyen?
Ten, který v Hladichvostech žije
kdepak to mám... čé-pé tři?
A nebo vám to nepatří?!
Jsemť z poštovního ouřadu...
pan Hábit přišel na řadu
a mám tu pro něj jedno psaní
...kdeže psaní, ani zdání -
zde i balík ztvární blechu -
celou rouru, trubku z plechu
a na ní nápis: Neklopit!
Možná jde o hloupý vtip
Můj však úřad nemá vinu
příkaz jasný: Kulatinu
s dírou uvnitř přivézt sem,
předat, stvrdit podpisem
že doručena byla řádně
a tím to pro mě všechno vadne
nebo hasne, chcete-li
Jsem unavený, příteli
Pane, ptám se na Hyena
jemuž má být doručena
tahle obří dutá tyč
je snad doma nebo pryč?

(Zvuk příboje sílí. Oba dva zvyšují hlas)

HÁBIT *(spíná ruce a křičí)*

To se mi snad jenom zdá
Hyen Hábit jsem přec já
Cožpak vy mě nepoznáte?
Vlídný úsměv, vlásky zlaté
zdravý smysl pro humor
takový jsem zkrátka tvor
když pominu svá další plus…
Vezete můj okulus?

POŠŤÁK *(přikládá si dlaň k uchu a udiveně křičí)*

Ves je temnou oku lůz?
Pán je básník, aspoň tuším…

Hodnotit mi nepřísluší
i když, zdá se, tahle víska
po opravách že si stýská
Z Hladichvost mě jímá hrůza
a to nejsem vůbec lůza
Jsemť z poštovního ouřadu…

HÁBIT *(zjevně nerozumí, podezřívavě)*

Že jste přijel z mokřadu?
Cožpak je to moje vina?
To mě vůbec nedojímá
a dojme mě asi stěží
O co vám to vlastně běží?!
Almužničky nedávám!
Zatímco si zavdávám
a potahuji z čvaňháka
čekám tady pošťáka…

POŠŤÁK *(nechápavě)*

Co to ten chlap huláká?!
On si snad dal panáka
co to dím, spíš láhev rumu
slova jeho mizí v šumu
zběsilého příboje…
A kdo jsem já!? A co to je!?
Máte mne za neřáda?
Já jsem přec pošťák, ouřada…
zde na voze je vaše trubka…

(Zvuk příboje opět slábne)

HÁBIT *(uklidněně)*

Tak jste ten pošťák!, moje hrubka
že na tu dálku nedoslýchám
Mám rýmu z věže, proto kýchám
a navíc dneska příboj zuří
Vy jste mi však oko kuří
zašlápl svým sdělením
že převázaná řemením
tam na voze je pouhá trubka…
To je jak by panně říkal čubka!
Vysvětlím vám proto kuse
jak pracuje se s okulusem
Věnujte mi chvíli…

POŠŤÁK *(odevzdaně)*

Ten chlap je nad mé síly -
Tak né trubka, dlouhá roura…

HÁBIT

To je jak by panně říkal coura!

POŠŤÁK

Dobře tedy, dutá tyč…

HÁBIT

…že si na vás vezmu bič!?

POŠŤÁK *(odměřeně)*

Co vás hněte? Co vás souží?
S balíkem se sotva ploužím
abych dostál povinnosti
a zatím vaše kletby, zlosti
lání musím poslouchat
Mám toho tak akorát!
Buď si tu věc převezmete
a na lejstro se upíšete
nebo, medle, jedu pryč!

HÁBIT *(rozčileně)*

Hadrníku, podej bič!
Ten chlápek je snad věru blázen
že bych k němu slezl na zem?…
I když vskutku chce se mi
nejdu… jsem přec šlechtěný
Vznešeného rodu

POŠŤÁK *(odsekne)*

Sejděte z těch schodů
A vemte si tu hloupou věc!

HÁBIT *(vybuchne a pohlédne na Hadrníka)*

Toť vskutku mrzký pitomec!
Dím, není zbytí, Hadrníku
za opasek schovám dýku
a ty mi podej Mociplášť
Víš, lidským světem zloba, zášť
vládne na každičkém kroku
S ní setkávám se drahně roků
co odešel jsem z Bimbamdólu
Hned za tím mužem sejdu dolů
Když zjistím, že mi lže ten pán
pak zmlátím ho a pochovám
zahrabu ho pod topolem
s povozem i s každým kolem
které má ten jeho vůz
Ač na voze zřím okulus
přesto není všechno zřejmé:
Sejdu dolů, on mě sejme
a vydrancuje moji věž
Jak rozeznati pravdu, lež
či zabijáka od pošťáka?
Srdce mé mě dolů láká
a mozek šeptá: ‚Hyene
zchlaď své tužby plamenné!‘
Jat zvědavostí cítím strach
jenž mě svírá v útrobách…

(krátká dramatická pauza)

Když tápu, hledám řešení
vždy, Hadrníku, zcepeníš
Že tě bouchnu pěstí?!

POŠŤÁK *(znovu odsekne)*

Ráčil by pán slézti?
Už mi nohy dřevění…

HÁBIT *(zatímco si obléká Mociplášť, promlouvá prosebně, leč výhružně)*

Hadrníku… řešení?!
Chceš, abych se na tě katil?
Málo jsem tě, klacku, mlátil
smolnou loučí pálil nohy
Z vděčnosti jseš ku mně strohý
škleby hubou tvaru luku
splácíš dluhy, hloupý kluku
Sešlu na tě blesky…

POŠŤÁK *(rezignovaně mávne rukou a otáčí se k hledišti)*

Mějte se tu hezky
obracím a hajdy domů
Stěží uvěřit lze tomu
že by mne chlap z věže stih
a převzal těžkou rouru dřív
než mě obzor šerem schvátí
Sám sobě švihnu do opratí
Na tohle je věru krátký

HÁBIT *(vzrušeně)*

Okulus je vezen zpátky!
Úkol zhola nadlidský
hravě zvládnu magicky
Před zmateným zrakem muže
jenž mi balík zůstal dlužen
Objevím se, vyřknu-li
zaklínací formuli:
Volá, volá, hyjén, volá

(Hábit, zavěšen na laně, je kulisáky pomalu spouštěn k zemi v iluzi magického letu)

POŠŤÁK *(vyrazí, ale vzápětí se strašně vyděsí Hábita)*

Hejbněte se, bídná kola…
…Dobré se mnou a zlé pryč!
Vezměte si vůz i tyč
jen mě, prosím, nemordujte…

HÁBIT *(mateřsky)*

Neděste se, vozko, stůjte
Já jsem Hábit, Hábit Hyen
ten, co v této věži žije
žádná hrůzná zrůda z blat
S každým jsem hned kamarád

POŠŤÁK *(stále vyděšeně)*

…byl jste tam a teď jste tu…

HÁBIT *(uklidňujícím hlasem, učeně)*

…Dobře - pár slov o letu:
Nemá peří vše, co plove
vzduchem, stejně tak neklove
všechno, co se letem snáší
k zemi, nevím co vás plaší
Let je zkrátka umění
jehož znalost pramení
ze studia starých svazků
Pak odpověď znát na otázku
zda má vědec dosti v hlavě
a nemyslím tím pití právě
rum, či jiné lomcováky
když říkám v hlavě, míním magy
to jsem vám chtěl ozřejmit

POŠŤÁK *(klidněji, upřímně)*

A já chci mít už od vás klid
Jsemť z poštovního ouřadu…

HÁBIT *(obrací se k hledišti)*

…V jednom jistém pořadu
při jarmareční slavnosti
jež ku oslavám státnosti
tam v Bimbamdólu každým rokem
jest konána, já jedním okem
když pod stromem jsem dřepěl v parku
a svačil věnec polopárků
jsem pozoroval óbrmana
jak k davu volal slova známá:
‚Přistupte, jen pojďte blíže
k pokoření zemské tíže
dojde před vašimi zraky
umělec náš předčí ptáky
Z věže od soudního dvora
slétne, krátce zavrávorá
přistane a bude celý
To jste ještě neviděli!‘
Dav zašuměl, zřel na kejklíře
jak se sápe do vikýře
Nejvyšší z tamějších doškových střech
Dav ztichl, i mně se zatajil dech
a o zbytek příběhu dělit se netřeba
I když rád dělím se s pocestným o chleba
zážitek z jarmarku byl dosti otřesný

POŠŤÁK *(znechuceně)*

…Chleba mi netřeba, vždyť nejsem pocestný
Předám vám trubici, pokud ji chcete
na lejstro převzetí podepíšete
a tím je náš dialog najisto skončený
Měl byste pochopit, když jste tak učený
skončený znamená, že pro mne hasne

HÁBIT *(kroutí hlavou, se zápalem hovoří k hledišti)*

Vidím, že pánovi není vše jasné…
Vysvětlím vám proto kuse
jak pracuje se s okulusem
v příkladu užiji vědecké pojmy:
Tělo je děleno v tubus a stojny
Stojny jsou trnože z poctivé oceli
které se sbíhají k středové hřídeli
na jejímž čepu dlí otočné lože
do lůžka samotný tubus jest vložen
v oblasti těžiště, které je garancí
že všech sil působky v jisté jsou balanci
Odborně řečeno: tubus je ve váze

POŠŤÁK *(strká Hábitovi pod nos lejstro a olůvko)*

Jakožto listonoš s kdekým jsem vycházel
s vámi však vyjíti lze mi jen ztuha
Tu máte pergamen, tady je tuha
v kolonce ‚Převzato:‘ vložte svůj autogram

HÁBIT *(pyšně)*

Přáním jsem potěšen - rád vám svůj podpis dám
zřím, že jsem autorem široce čteným
Přestože získal jsem všeliké ceny
od obce vědecké, vždycky mne dojme
když laická veřejnost vstřebá a pojme
Myšlénky, kterých jsou mé statě syty
jimiž zde s pavědou vedu boj lítý
a rozžínám v temnotách lampičky poznání

Děkuji, příteli, píši vám vyznání:
‚Věrnému čtenáři věnuje Hyen H.‘
H. značí Hábit, jak jistě každý zná

POŠŤÁK *(nesouhlasně vrtí hlavou)*

‚Věrnému čtenáři věnuje‘ škrtněte
‚Hyen‘ je v pořádku, ‚H.‘ ještě rozveďte
aby list dosáhl ouřední platnosti

HÁBIT *(uraženě)*

Vy jste mi puntíčkář, ouřada od kosti
Škrtám své vyznání, vpisuji příjmení
jak známo, příjmení jména je koření
kořením Hyena tudíž je Hábit

POŠŤÁK *(pomalu, ponuře, pohřebně)*

Občas jsou momenty, kdy toužím zabít
Naštěstí přes nervy nebývám labilní
pravda, že poštou si občané senilní
zřídkakdy nechají posílat z ocele
trubice nevšední, mráz mi jde po těle
když jenom pomyslím, že by se, vašnosti,
stávalo takové konání daností
Leč dosti chmur, čmárání škaredých vizí
balík zde odkládám, nadobro mizím
Za učenou přednášku děkuji vřele…

HÁBIT *(učeně, s viditelným zaujetím)*

Z hlediska výkladu není to celé
Naváži vědecky tam, kde jsme přestali:
Tubus je ve váze, takže se nesvalí
jelikož pevně jest usazen v loži
Teď jsem však, příteli, teprve ožil
Tubus je základním kamenem přístroje
jak vidno, s důmyslem, umně je sestrojen
Navenek vypadá jak prostá roura
kolkolem lesklý plášť, uprostřed ďoura
když se však juknete skrzeva hledí
soustava zrcadel uvnitř tam sedí
soustava zrcadel z leštěných plíšků
Těmito hejblaty nastavím výšku
zaměřím, šroubem pak záměr ten fixuji
řečeno vědecky sklon zaaretuji
čímž přístroj připraven k bádavé fázi
Však výklad neúpln, dva malé kazy -
jedním je projekce, druhým je zvětšení
Ve vašem pohledu zřím čisté zděšení
na malém ekzámplu vysvětlím procesy:
Žhne malá hvězdička někde nad nebesy
její lesk nicotný snáší se ku zemi
až skorem zaniká, kde ční namířený
okulu lačný chřtán
do něj lesk polapán
zvětšen jest čočkami z ryzího křišťálu
neb krystaly broušené do tvaru oválu
stanou se čočkami, okulu brejlemi
Hvězdný lesk zesílen, krystaly zmocněný
tažen jest tubusem, odrážen zrcadly
vzhůru však nohama, stranově přepadlý
jak střela kalená letí vstříc hledí
Co hlupci nechápou, moudří už vědí
Na konci tubusu, duté to nádoby
prosviští čočkami, nabyde podoby
věrné, jíž nabýval v počátku přenosu
neboli transferu, lesk vržen v úkosu
oproti plátnu, jež napnuto v rámu
je černé jak saze, když zapálíš slámu
Lesku zde vmetení říká se projekce
hvězda je zvětšena na plátnu umělce
jemuž se odborně přezdívá okulus

POŠŤÁK *(hystericky)*

To co tu melete, to už je vážně hnus
nač je mi poslouchat bláznivé historky
Domů chci, za ženou, nalít si cikorky
s dětmi se k večeři podělit o chleba
Žvanit tu o rourách s vámi mi netřeba
dejte mi pokoje, nechte mě být!

HÁBIT *(uraženě, nasupeně)*

Nikdo vás nedrží, můžete jít…

(Obrací se k hledišti, pošťák zatím odjíždí i s vozíkem z jeviště. Okulus leží na zemi)

Tak drzého holomka sotva by pohledal
jeden tu rozdává, div by se nepředal
on pak na školení ještě si hubuje
Co zplozeno ve slujích, vrací se do sluje
Ej, darmo učit pošťáka
zapálím si čvaňháka…

(láskyplně se zahledí k okulu)

Tak to vidíš, Okuluse
ať se snažíš v jednom kuse
ať se ždímáš sebevíc
můžeš křičet z plných plic
a přece lidi nepoučíš
Tys však moudrý, jistě tušíš
jak je plytké lidské plémě
Okuluse, pojď sem ke mně
pohoupám tě ve svých dlaních
již se těším, nemám stání
až tě, hochu, přinýtuji
nýty z mědi, jež rozkuji

kladivem, dám dvě tři rány
stát budeš jak přikovaný
na vrcholku tamté věže
Ochoz ten jest ostře střežen
mým chasníkem Hadrníkem
přístup chráněn pevným víkem
a navíc stavba nemá dveří
Musil by mít zloděj peří
nebo mým být obrazem
či být jištěn provazem
Však kdo by mu jej shůry shodil
zde by žádný nepochodil
kdyby nebyl kým jsem já
Věž je vskutku poctivá
a na střeše, věz, bez řečí,
jednou provždy v bezpečí
Okuluse, budeš dlít…

(opět promlouvá k hledišti a přemýšlivě přechází po jevišti)

Však teď se musím soustředit
a připravit si řešení
Jak vidno, žádné lešení
či kladky, zdviže kol mé věže
vidět není, žádné dveře
ani rámy okenní
žebřík, ve zdech žbrlení
což jen obranný má účel
Každý jiný teď by skučel
lál by plánům stavitele
Já v opaku vítám vřele
jak je objekt vystavěn
Přes překážky za pár směn
přemístím se s okulusem
v mžiku oka, takřka šusem
odsud rovnou k Hadrníku
Ne nadarmo kouzelníků
z malých vísek v okolí
ač se skromnou nevolí
byl jsem zvolen předsedou
Vždyť znám, co kouzla dovedou
když zkoumal jsem je křížem krážem
Není divu, že jsem vážen
veřejností odbornou
a přesto tvář mám pokornou
Ač jsem si vědom vlastní ceny
nejsem zhola namyšlený
v tom tkví ryzost osobnosti
Leč rozum praví: ‚Mlčiž, dosti…‘
Dosti mi o vlastní osobě vyprávět
příběh je skončený, na závěr jen pár vět
které, jsa pointou, moudrost by předaly
myšlénku, poselství, slova jež odhalí
pravdu v své prvotní, nejprostší nahotě:
Postavit před soudce, předhodit porotě
ptáka, co chechtá se namísto zpěvu
jenž v ptáků obilí zosobní plevu
Neštěstí pokroku, ti bílí rackové
většího humusu po nebi neplove
většího odpadu shůry zem nemoří
Chodil jsem po zemi, plavil se po moři
leč nikde jsem nespatřil takého tvora
který by výkaly sužoval shora
co jiní stvořili úmornou prací
Jeden pták utrousí, druhý se vrací
ptákanec cílený usírá divoce
třetí už krouží, zlobně se chechoce
by řití cíl trusu dopadu zaměřil
Kdo to kdy neviděl, sotva by uvěřil
Racků zlé síření krve mi pije
Popíši, jak by to řešili Chlié
kdyby zde nad krajem nabyli vlády
Jak známo k problému stavět se zády
od věků věkoucích Chliím je cizí
Pro příklad uvedu jednu z mých vizí:
Nejprve racek jest prohlášen za psance
včetně svých příbuzných, každého zastánce
který by vzdoroval, dál nutno především
zostudit rebela přízviskem hanlivým -
stejně jak trpaslík zován jest Fousalík
taktéž i pro ptáka vymyslit hnusný křik -
letmo mě napadá Usíral, Kadivec…
a jak se nad ptákem zavírá zlobná klec
pomstu lze završit v následném kroku:
Usíral, zbaven práv, oněmí v šoku
civí, jak lidé se v sraziště houfují
dechovka vyhrává a bubny bubnují
vývěsky jásají: ‚Pití je zdarma
plus párky hobití‘, komise kárná
do stolců usedá, tu Mistr Palivec
přichází, vede jej červený koberec
co slouhové pokladli, a rudý běhoun pak
končí, kde hranice tyčí se do oblak
Tam Mistr ustrne, prohlédne vatru -
utichnou zástupy sester a bratrů
zmlkne i kapela… Mistr se dívá
nad prací tesařů uznale kývá
Spokojen, pokyne borovou fagulí
komise povstává, dle platných regulí
obřadně zahájí Plamenné svátky
Usíral naložen v poněkud vratký
a rezavý dvoukolák, tažený spřežením
dvou tuctů kapounů, vezen je srocením
davu, jenž zšikován v uličku pohany
častuje Kadivce kamením, fackami
Kárka po třikráte objede hranici
Usíral pochopy stržen a na špici
hranice v železech řetězem přikován
Opodál Palivec, plamenný mistr, an
faguli zažehl magickou formulí
zarazí pochodeň do vatry, neřku-li

v posvátnou hranici Plamenné zloby
a zatímco škvaří se pařáty, droby
tkáně a perutě v spečenou hroudu
slyšet je poselství Svatého soudu:
‚Vinen jest Usíral, odsouzen k smrti
napřesrok dalšího plameny zhatí
ve jménu tradice ať oheň sálá
v den, jenž se nazývá Dnem Usírala…‘

(dramatická pauza)

Takhle to vidím já v jedné z mých vizí
ačkoli násilí bývá mi cizí
přesto se ztotožním s případným zvykem
dík němuž rackové přestanou křikem
či kaděním ostouzet vezdejší kraje
a na účet kterého prostý lid, maje
trochu té radosti a zdarma pití
nebude láteřit, s pány se bíti
Ej, moudří to mužové, tihleti Chlié
pod jejich vedením lépe se žije
tak nějak ryzeji na křídlech svobody
Ó, jak jsou vyspělé proelfské národy
které pod praporem učení Chlií
vstříc časům hojnosti kráčí a plijí
po těch, co zůstaly daleko vzadu
ve špíně, v marastu, v bídě a hladu
Takovým po právu není už pomoci…

(Hábit se znovu zastavuje u okulu a promlouvá klidněji)

Však dosti lamentů, den šírá do noci
a na skvostném tubusu perlí se krůpěje
rosy, jež pokradmu než se kdo naděje
zaseje do kovu zárodky koroze
Až okulus připevním v patřičné poloze
důstojné pro jednu z nejdražších trofejí
klůckem jej vycídím máčeným v oleji
Každý den budu jej cíditi jak oře
hrdě tam na věži bude stát ztopořen
chráněn před korozí mastnotou těla
vystrčen k obloze jak hlaveň děla
a tam já, učenec, skrz jeho hledí
započnu bádati, jak mnozí vědí,
toulat se po hvězdách, po hvězdném prachu
poznatky popíši do almanachu
který jest vydáván vědeckou obcí
Mám cíl, kterým směřuji, dobře vím, co chci

(Hábit ve středu jeviště obřadně promlouvá k hledišti)

Chci položit život svůj na oltář vědy
Chci prací svou vstoupiti do dějin, tedy
sepsati hromadu odborných svazků
Chci moudrostí košatět jak těsto z kvásku
a státi se velmistrem nad mistry všemi
Chci pozvednout z nesnází svou rodnou zemi
by slavičí zpěv zněl zas svobodně, mile
Chci nechati omítnout svoji věž bíle
by nečněla ku očím poutníka ponuře
Chci snažením vzdorovat své líné nátuře
a nebýt tak vznětlivý, když slova lživá
říkají, že má věž obludná, křivá
jak seschlý prst stařeny trčí nad útesy
Chci překřtít ten skvostný dům, odít do noblesy
honosným pláštíkem elfského jména
Tak od této hodiny věž drahocenná
nechť zována po věky jest Minas Hábit
A na to se, příteli, musíme napít…

(Otevírá soudek, kyne k okulu a notně si přihýbá. Potom se obrací se znovu k hledišti)

…ne, že bych pohříchu holdoval kořale
po nocích z hospody klopýtal ožrale
opilství pro elfy nebývá vlastní
leč když slyším o vínu, doslova básním
a básním, když zlehýnka vínem jsem ovíněn
Mok ten jest hřejivý jak náruč vilných žen
pro mozek učence božským je vnuknutím
smysly jsou zjitřeny, učenec pádem tím
přetíná v myšlénkách hranice možností
Víno je symbolem poznání, hojnosti
Ej, kdybych byl dvojčetem sám sobě nadvakrát
chtěl bych být vinařem a víno lisovat
kvasil bych odrůdy vzácné i jabčáky
pro znalce dobrých vín, vesnické chudáky
měšťanům vína bych mixoval v nádobě
Však kdeže, dnes samotný v jediné osobě
vědcem jsem, proto mám vědecké touhy
Chci život zde prožíti sytý a dlouhý
leč pro dnešek, myslím si, bohatě postačí
když tento okulus magicky vytlačím
na místo k tomuto účelu určené
pak psychicky vyřízen z transferu břemene
prohlásím dnešní den nadobro skončeným
A ještě než zavrtám oudy své do peřin
ve spacím úboru, v Hábitu Noci
neboť přes den jsem oblečen do Pláště Moci…

(významně hledí do publika, dramatická pauza)

…připravím flakóny s vonnými oleji
na ohni magickém vodu si ohřeji
a přihodím tři hrsti koupací soli
neb sůl hraje pro koupel zásadní roli
V krátkosti řečeno: sůl vodu změkčí
po ní je pokožka voňavá, hebčí
a když potom vhnětu si do kůže oleje
příjemný pocit mě prostoupí, prohřeje

V lázni si obvykle dost dlouho hovím
a poté, co vylezu, jsem jako nový
To se pak ve spánku nádherně plove
po širých končinách krajiny snové
to se pak ve spánku nádherně dříme
Mám prostě nutkání jasné a přímé:
Vlezu si do kádě a v horké lázni
ponořen v bublinách začnu si básnit
a verše kvalitní možná i zvěčním
ve sbírce autorské, zatímco řečním
bych řečněním zachytil myšlénky prchavé
čím více slov, tím víc mi myšlének uplave
bez řečnění méně se myšlének chytí…
Je to jak bludný kruh, dím, není zbytí
Než lázeň si ošklivit puzením verše psát
nechám si do vody pohroužen báseň zdát
nechám se kolébat ve vlnkách zdání
a to je mé, pro dnešek, poslední přání

(otáčí se a volným krokem kráčí k věži)

a to je mé
pro dnešek
poslední
přání…

(zavře se opona)

Obraz druhý - živý

(otevře se opona)

Jedná se o statický živý obraz, který je vyjádřením Hábitova snu v lázni. Je slyšet šplouchání vlnek a postupně sílí podbarvující dramatická hudba. Přes jeviště plynou cáry dýmu z kadidelnic. Dým zde má dvojí symbolický význam. Jednak diváka upozorňuje, že jde o snovou vizi, a jednak jej ujišťuje, že je lázeň skutečně horká. Na jeviště se snášejí mýdlové bubliny. Křivá věž je omítnutá na bílo. Na střeše věže stojí ztopořený okulus, Hyen Hábit v Mociplášti upřeně zírá skrz jeho hledí. Hábit i přístroj jsou vidět z profilu. Hábitova postava má také dvojí symbolický význam - pozoruje hvězdy a budoucnost. V jeho tváři se zračí radost z vědeckého bádání, ale i chmury z toho, co snad vidí v budoucnosti. Od paty věže je rozvinut rudý běhoun, na němž stojí tři postavy v různých fázích pohybu. Jsou oděny v černé kápě, není tedy patrné, že tyto osoby jsou ztvárněny hercem pošťáka a dvěma kulisáky (jeden byl užit pro vedení racka, druhý jako výpomoc při provedení Hábitova transferu dolů z věže v průběhu hry). Zosobňují záhadné postavy Chlié. Běhoun vede k hranici. U hranice stojí slaměný strašák Hadrník, držící faguli. Představuje Mistra Palivce, konajícího odpovědně svoji práci. Strašákova zlobná ústa tvaru luku jsou symbolem, že je sice zodpovědný, ale nemá ke své práci kladný vztah. Hranice je situována v popředí levé části jeviště. V nitru hranice je skryta další kadidelnice. Její dým dává tušit, že Den Usírala byl již zahájen. Do špice hranice je zaražen hlavou dolů bílý kašírovaný racek s rozepjatými křídly. Symbolizuje Usírala, který se sice snaží osvobodit, ale nemá sil. Je proto zřejmé, že moc Chlií je značná. V popředí pravé části jeviště stojí opuštěný pošťákův vozík, do nějž je zapřaženo několik kašírovaných kapounů. Divák si všimne, že Hábit skrze okulus vlastně hledí na opačnou stranu, než je hranice. Toto je také dvojsmyslné. Hábit je učený a ví, že by mu dým stoupající z hranice zastíral dobrý výhled. Druhý výklad tohoto symbolu divákovi napoví, že Hábit ve své humánní podstatě s osudem racka vlastně v hloubi duše nesouhlasí. Na druhou stranu rudý běhoun vedoucí od paty věže dává tušit, že Chlié jsou ve věži vítanými hosty. O úctě k Chliím svědčí i skutečnost, že Hábit uvolnil strašáka pro zosobnění Mistra Palivce. Tento živý obraz má v divákovi vyvolat hluboké a rozporuplné niterní pocity, podněcující zamyšlení nejen nad divadelní hrou samotnou, ale i nad sebou samým. Divák je nucen k přijetí myšlenky, že skutečný svět je postaven na samých rozporech. Z toho důvodu také živý obraz trvá, dokud poslední divák neopustí představení. Oponu v tomto případě není třeba zavírat.

Ruindorský Aedd chytá sumce

Klabzej Myšilov

Ruindorský Aedd chytá sumce
jeho syn Fionn zas lelky
Tatínek naložen v džunce
synák, jsa na loďku velký

naložen bývá spíš v pivě
Zatímco ztuhlost má v oku
Gwardit-mág tváří se živě
ačkoliv drahných je roků

Podvolen kázání Chlié
naučen očistné kázni
pečlivě oudy si myje
válí se naložen v lázni

Viella, z dívky dnes žena
bohové, jak ten čas letí
tak ta je též naložena
vynáší kyblíky smetí

U sklepa na sedmém schodě
chráněn magickými kruhy
buřt zraje naložen v sudě
pospolu s dalšími druhy

A o to jde, však se cení
soudržnost těch, co tu zbyli
byť jsou různě naloženi
najdou si na sebe chvíli

Fionn se s Rienem zřeli
s nimi pak Aedd, jeho dcera
v Nálevně k sobě jsou vřelí
žerouc buřty do večera

Výprava do Kokrhelova

Klabzej Myšilov

"To je vážně dílo s velkým Ď", upřímně se tenkrát na jaře roku 1055 rozhořčil Rien Gwardit nad cárem papíru, který zesnulý Lagran Paskal odkázal družině.

Zbytek pozůstalosti ani nestál za řeč. Aby bylo jasno, Lagran Paskal jako člen družiny dostal za úkol sepsati stroze do družinové kroniky zápis o výpravě z loňského roku. Jednalo se o výpravu do Wilfského království, které dnes nikdo neřekne jinak, než výlet do Kokrhelova. Lagranův výklad slova 'strohý' upřímně rozčílil i takového po literární stránce nepříliš tvůrčího pána, jakým je výše jmenovaný čaroděj. Nurnští seděli v hospodě a přehrabovali se v cetkách po mrtvém, které starosta vysypal na jeden z hostinských stolů.

"Tak teda alespoň na památku", řekl mladý Allen Moskyt a vzal z hromady otlučený rendlík na vaření fazolí.

"To je teda vážně dílo s velkým Ď", zavrtěl hlavou kouzelník Rien, "Poslouchejte...".

A přečetl několik vět.

"Kapitola: Probuzení Kickahalovo..."

"Kapitola první, ne?", ozval se Nebuč Kanimůra.

"První a asi i poslední... Ba ne, jenom zapomněl číslovat".

"Nepřerušuj, Kanimouro", řekl Darlen Moorhed a pohledem vybídl přítele, aby četl dál.

"Probuzení Kickahalovo. Havraní peří, havraní peří... Co to jen bůže znamenat?...".

"Bůže? Co je to, u všech bohů, bůže?".

"Každej ví, že Paskal psal jako prase", namítl Moorhed, "Neruště pořád. A ty, Riene, pokračuj".

"Aha... Co to jen může znamenat? A co já teď? Žiju... Ale vlastně ne. Selhal jsem. Lupiči, buďte prokleti. Doufám, že neselhali jiní. Co já ale teď bez prostředků... Kapitola druhá: Liscannorský přírůstek".

Druzi se zatvářili nechápavě.

"Nad vesničkou Liscannor se vyhouplo sluníčko a slibovalo krásný slunečný den.Jen Harez, známý lenoch a hospodský povaleč zase jako obvykle vyspával kocovinu do poledne".

"Roztlouk bych mu držku…", postěžoval si barbar.

"...Musel být večer čilý, plánoval opět návštěvu hospody U hrocha. Když tu ho probudilo něco, co nedokázal přesně identifikovat. Řev. Dětský řev. 'Co to, u všech skřetů, je', zavrčel Harez a otočil se na druhý bok. Řev ale neustával. 'Do nurnu, tady se nedá spát', zařval Harez...".

"Harez by spíš zařval: Do prdele!", namítl Dyni.

Harez se tvářil souhlasně.

"Nežvaň, Longo!", ohradil se Darlen Moorhed.

"...S velkým žuchnutím se svalil z postele a pootevřel okenici. Škvírkou vnikl do místnosti paprsek a zaplavil místnost denním jasem. 'Fuj, světlo', zavrčel zlostně Harez. Chňapl svojí šlachovitou pazourou svůj meč a došoural se ke dveřím. Pomalu je otevřel a rozhlédl se. Venku nikdy nestál, jen od prahu se stále ozýval řev z nějakého uzlíčku na zemi. Harez do něj nedůvěřivě píchnul mečem. Teprve teď si všiml, že na uzlíčku je tento dopis:...".

Toto dítě, prosím, dobří lidé, předejte Harezovi,
mé velké lásce.
Toto je její plod a já věřím, že se o svého
chlapečka
dobře postará, když já toho nejsem schopna.
Irma

"Kráva blbá", odplivl si Longodon, "Je mi blivno, když si na to vzpomenu. Vodložit svý dítě může jenom...".

"Můžu už mluvit?, skočil mu do řeči Harez a obrátil se na Darlena, "Dobře. Takže Paskal byl podle mě blbec. Především: malý děcko položili ke dveřím hospody a našel ho Jeremiáš. Pravda?".

"Jo, to je pravda", odvětil hospodský Jeremiáš zpoza pípy, "Bylo to po ránu, krčma byla ještě zavřená".

"No proto. Za další: co bych asi tak dělal v hospodě, když sem spal na pláních. Barbaři dycky spěj na pláních, obzvlášť když se nad Liscannorem houpe sluníčko a slibuje krásnej slunečnej den. Pravda?".

"Pravda pravďoucí".

"Takže jedinej, koho by bylo nutný píchnout mečem, aby se probral z kocoviny, je jedině Paskal", zabouřil barbar Harez, "Kdyby teda nebyl mrtvej. Ale nikdá sem nepíchal mečem do dětí a rozhodně sem neřval: fuj, světlo. Co může bejt asi tak na světlu fuj, kurva?".

"A jak to teda bylo s tím Irminým děckem?", dotázal se Rien Gwardit.

"No, co asi!? Měla se mnou dítě a nechtěla ho", zaúpěl barbar, "Já se vo něj taky neprosil, ale když už tu jednou bylo, tak sem ho vzal a vodvez tam dólu ke svýmu kmeni. Tam se vo něj postaraj, vo to se nestrachujte. Kmen se dycky umí postarat vo svoje lidi. A až z něj bude chlap jako já, tak bude bojovat, stejně jako já. Co je na tom, chlapi, tak nepochopitelnýho?".

"Jasně, jasně", pokýval moudře hlavou Dyni, "Jo, a má von, kromě toho, že je to tvůj syn, vůbec nějaký jméno?".

Harez se odevzdaně svezl na židli. Potom zaúpěl: "Jak může mít ňáký méno, když eště neni chlap?".

"Kapitola třetí: Příchod Kickahaly do Liscannoru", přečetl Rien Gwardit poslední úryvek z Paskalova lejstra.

Chvilku bylo netrpělivé ticho.

"No a co dál?", zeptal se pan Moorhed.

"Dál už nic".

* * *

Ti ostatní, co tehdy před rokem zvečera seděli v hospodě U hrocha a následně i vyrazili na podivnou výpravu do Wilfského království, jména měli. Byli to drsní chlapíci, členové družiny, která si od nepaměti říká Nurnská. Psal se desátý den měsíce světna čtyřiapadesátého roku a ze sychravé šeřící se noci se ozvalo kvílivé ržání zmírajícího koně. Allen Moskyt, koňák každým coulem, vyskočil ze židle, rozrazil dveře a vyběhl ven.

Za chvíli se vrátil, pobledlý a zamlklý. Nebylo divu. Odmalička byl vychováván k lásce ke koním a k smrti zchvácenému koni tam venku nebylo už pomoci.

"Štamprdli žitný", procedil skrze zuby a zamyšleně hleděl do tmavé díry ve dveřích, které za sebou nezavřel.

Po schodech kdosi pomalu stoupal a nesměle vstrčil hlavu do útulného světla lokálu. Nurnští pohlédli neznámému do tváře. Byl to elf, rozcuchaný a pohublý. Vlasy na temeni zřetelně prohrávaly marný boj s postupující pleší. Elfovy vyděšené oči těkaly po přítomných.

"Zdra... zdra... zdravíčko, pa... pa... pánové", vykoktal ze sebe omluvně, "Jsem Ki... Ki... Ki... Ki...".

"Zavři dvéře, táhne sem".

"Kic... Kic... kahala... Kickahala", vyblekotal z posledních sil, "Jsem já".

Nebuč Kanimůra chytl muže za klopu a vtáhl ho dovnitř. Nohou zabouhl dveře. Teprve teď si všiml, že je oblečen ve směšný plášť barvy žabince, připomínající spíše než cokoli jiného Gwarditův lázeňský přehoz.

"Tady si sedni a Jeremy, dej mu na mě jednu horkou režnou", řekl Dyni Longodon.

Rien Gwardit se přitáhl i s židlí blíže a poplácal elfa po rameni: "Já jsem ňákej Rien Gwardit, kamaráde".

"Kic... Kic... Kic... Kic...".

"A tohle je zas ňákej Kokoška", vložil se jedovatě Klabzej Myšilov, "Kokoška v županu".

Kickahalovi jméno Kokoška už zůstalo. Dokonce jej přijal za vlastní. Kokoškovi se po několika režných rozvázal jazyk a celou noc Nurnským vyprávěl, že byl vyslán králem Adeodátem, vladařem Wilfského království, aby hledal pomoc. Při průjezdu Černými vrchy byl však přepaden loupeživou bandou a přišel tak o všechny peníze, za které měl pomoc najmout. Ačkoli Kokoška vyprávěl velmi zmateně, dalo by se jeho vyprávění shrnout takto:

Wilfské království leží na jihu na cestě mezi Mallikornem a Nordwaithem. S Nordwaithem sdílí nezřetelnou východní hranici. Ačkoli je však Wilfské království co do rozlohy nerozsáhlé, jeho populace je silná a ryze elfská. Centrum veškerého dění je soustředěno ve Wilfordu, kde se tyčí bílé věže Adeodátova hradu, kde sídlí král spolu s královskou rodinou - otcem, manželkou, synem, synovým vychovatelem a třemi sty Tristandskými věrnými. Tristandští věrní jsou prý králova družina elfích jízdních válečníků, která je věrná. Většinu prostor hradu proto zabírají stáje.

"A potom je tam ba... ba... ba...".

"Králova bába?".

"Ne, ba... bard. Slepý bard".

Kokoška zmateně vysvětlil, že když bard ještě nebyl slepý, král jej vyslal za starou vědmou jménem Podarga, s prosbou o jistou radu ve věci jeho problému. Bard býval slavným válečníkem, ale při cestě do hloubi eralanské

obory, kde prý Podarga žije, celý jeho doprovod zahynul. Bard se po několika týdnech, kdy už byl považován za mrtvého, ve zuboženém stavu vrátil. Vyslyšel sice Podarginu radu, jakési temné proroctví, ale oslepl. Už nemohl být králi platný jako válečník a vojevůdce, ale z mládí uměl hrát na housle a tak se stal královským bardem. Proroctví, které vyslyšel od Podargy, zhudebnil a jeho zpěv, linoucí se chodbami wilfordských věží je každodenní připomínkou temného poselství, které je v proroctví skryto.

"A v čem je teda ten záhadnej Adeotátův problém?", zeptal se Allen Moskyt.

Kokoška vykoktal, že je to hrozně složité a že Adeodátus Nurnským všechno jistě rád vyloží podrobně. Druzi se svorně shodli na tom, že pokud wilfský král není stižen podobnou vadou řeči, jistě bude lepší se domluvit přímo s ním. Dále se rozhodli, že tedy do Wlifu zajedou a cestou se staví na Černých vrších vyzvednout si u loupeživé bandy zálohu na výlet. Pokud tedy bandu najdou. Kokoška sice vypadal a choval se jako blázen, ale v tomto bodě určitě nelhal.

Brzy nad ránem, když ukoktaný Kokoška únavou a popíjením horkého alkoholu usnul na hospodském stole, rozešli se druzi sbalit si nejnutnější věci na cestu a před odjezdem zvolili vůdce. Stal se jím druid Klabzej Myšilov. Podivná výprava si žádá podivínského vůdce. Potom Harez podkopl dřímajícímu Kokoškovi židli, takže všichni byli probuzení a čilí a nic nebránilo vyrazit vstříc kopcům na jižní hranici Gwendarronu. Klabzej Myšilov, Allen Moskyt, Darlen Moorhed, Dyni Longodon, barbar Harez, Nebuč Kanimůra, Rien Gwardit - jména těchto mužů hlásala jediné: Nurnská družina si jde pro svoje peníze!

* * *

Najít loupeživou bandu v lůně Černých vrchů nebylo až tak těžké, jak Nurnští očekávali. Kokoška měl vcelku dobrou paměť a brzy družinu dovedl na místo přepadení. Družinoví stopaři se potom pověsili na nepříliš dobře maskovanou stopu chátry, kterou dal nejspíše dohromady hlad a neúcta k manuální práci. Těla mrtvých venkovanů se brzy navršila před ústím do tmavé vlhké jeskyňky, sídla jejich tlupy. Střet byl rychlý a živelný. Jediným padlým na straně Nurnských byl Myšilovův věrný pes, jehož tělo druid poté obětoval Smrkenovi. Po prohledání doupěte bandy se ukázalo, že přepadení koktavého Kokošky bylo za dlouhou dobu jediným jejím úspěchem. Nurnští okamžitě všechny peníze zabavili, Kokošky se neptaje. Je však pravda, že dotyčný ani nic nenamítal.

"Tak a máme vyděláno", pochvaloval si Darlen Moorhed.

"Kam teď?", zeptal se vůdce Allen Moskyt, "Domů nebo do Wilfu?".

"Já bych jel klidně domů".

Kokoška se zatvářil dotčeně.

Po chvíli veselého dohadování došlo k hlasování. Nepříliš jasná většina rozhodla, zvláště po přímluvě Riena Gwardita, který v poskytnutí pomoci elfské komunitě spatřoval po právu cosi symbolického.

"Tak teda vzhůru na Wilf", pravil Myšilov.

* * *

To, co se budou snažit popisovat následující pasáže, je velmi obtížné k zaznamenání v písemné podobě. Obtížné proto, že autora popis událostí ve Wilfském království přímo vybízí, aby klouzal do parodie či jiného lehkého žánru. Přesto se pokusím takto nečinit - však vědí pouze bohové, zda je vůbec v lidských silách tohoto předsevzetí dosíci.

Cesta k hranicím království byla obvyklého nepříliš zábavného rázu, nebýt Kokošky, který, pokud zrovna nespal, se neustále snažil zpestřit dlouhé chvíle vyprávěním o zajímavostech wilfského kraje. Nurnští by možná přísun informací uvítali, kdyby je nepředával právě Kokoška. Přesto byli rádi, že s nimi jede takový blb, z kterého je možné si beztrestně utahovat a nic se nestane. Kokoška byl ale Kickahala, posel krále Adeodáta.

Družina již dávno opustila obchodní cestu a hnala si to po pláních, vedena Kokoškovým neomylným instinktem.

"Za... za... zátvora...", řekl jednoho dne Kokoška a ukázal k bíle natřené budce vprostřed pláně.

"Tak jí vobjedem", řekl Harez.

"To nejde", řekl Kokoška a vesele zamával dvěma elfům, kteří vábeni dusotem koňských kopyt z budky vylezli.

Jeden měl roucho jasně červené, druhý jedovatě žluté.

"Zdravíčko, pánové", řekl ten žlutý, "Kampak vedou vaše kročeje?".

"Ta... ta... tam", mávl neurčitě rukou Kokoška k jihovýchodu.

"Tak to vám přejeme šťastné pořízení", pravil žlutý, zatímco červený zvedl závoru.

Wilfské království bylo na první pohled zvláštní. Kam oko dohlédlo, spatřovali Nurnští tu a tam roztroušené bíle omítnuté chalupy místních obyvatel. Domy se neshlukovaly do osad a obcí, byly prostě jenom roztroušené. Lázeňské pláště, jásající pestrými barvami, byly zřejmě jakýmsi lidovým krojem. Mezi dobrodruhy se jim začalo přezdívat župany. Čím více se přibližovali k Wilfordu, sídelnímu městu, tím chalup přibývalo.

"Wi... Wi... Wilford", výskl náhle Kokoška.

Jak poznal, že právě vstoupili do hlavního města nebylo nikomu jasné, ale Nurnští to brali tak, že je tady doma a tedy nejlíp ví, kde Wilford začíná.

"Hra... hrad", ukázal před sebe.

Na skále nad městem se tyčily tři bílé věže. Tam ležel cíl cesty.

V královském hradě bylo o Nurnské královsky postaráno. Dostali pokoje, jídla a pití co hrdlo ráčí, kolem každého se točilo několik služebných. Většina družiníků navštívila místní lázně. Navečer Kokoška zařídil audienci u krále.

* * *

Nurnští neduvěřivě předstoupili před krále. Byl to vysoký elf středního věku. Seděl na trůnu a v ruce svíral zlatou berlu, odznak moci. Kolem něj na nižších stolicích sedělo ještě několik lidí. Zajímavé bylo, že všichni měli na hlavách podivné kokrhely, na gwendarronské poměry dosti směšné. V těchto krajích však okázalost kokrhele zřejmě dokazovala míru moci. Královská rodina seděla jako vytesaná, kromě hloupého psíka, který králi hřál nohy a nepokojně se vrtěl. Kokoška se zlomil v uctivé pokloně, Nurnští za ním stáli jako opaření.

"Pa... pa... pane kr... kr... krá... krá...", zaškobrtl se Kokoška a vysílal prosebné pohledy, "Krá... krá... králi, při... při... při... při...".

"Mlčiž, Kickahalo", usmál se vlídně Adeodátus, "Jdi a přiveď barda".

Kokoška zrudl, vysekl poklonu a pozpátku se vytratil ze sálu.

"Jmenuji se Adeodátus, pánové", řekl král a sestoupil z trůnu, "Povolal jsem vás a teď se nacházíte na mém hradě".

Louskl prstem na sloužícího a ten přinesl obraz. Byl na něm vymalován wilfský hrad.

"Zde vidíte první, druhou a třetí věž", řekl král s uspokojením nad zručností malíře, "Tady bydlíte... a tady jsme teď. Někde v těchto místech".

"Hm", houkl nechápavě Harez.

"Tohle je moje rodina", ukázal král na přísedící, "Moje rodina právě odchází".

Přísedící vstali a beze slova odešli.

"Chci si s vámi promluvit o samotě", řekl omluvně Adeodátus, "Ale nebojte se, rodinu vám představím".

Louskl prsty na sloužícího a ten přinesl další obraz. Byli na něm nějací lidé v županech a s kokrhely.

"Tak tohle jsem já. Vedle mě stojí Chryséis, moje žena", pravil král, "Tohle je můj syn Asher, můj otec Agamnon. Tohle vzadu je Ngashu, synův vychovatel. Pán s houslemi je Tangis - za chvíli se s ním setkáte. No a pak už je tady jenom pes. Na tomhle obraze má moc velké uši".

"Hm", posteskl si Harez, o poznání výhružněji.

Adeodátus poslal sluhy s obrazy pryč. Zůstal s Nurnskými sám.

"Králi", řekl Klabzej Myšilov, "Já jsem vůdce týhle družiny a tohle jsou moji chlapi".

Král souhlasně pokýval hlavou.

"Můžu ti tykat?".

Adeodátus se na chvíli zarazil, ale pak souhlasil: "Můžete".

"Dobře", řekl vůdce, "Aby se nám líp jednalo, budu ti říkat Kokrhel".

Byl to od vůdce velmi nebezpečný návrh, ale král kupodivu nijak neprotestoval. Od té doby mu nikdo neřekl jinak než Kokrhel.

"A teď nám řekni, co po nás chceš a kolik nám za to dáš".

"Již přichází bard", řekl Kokrhel, "Vyčkejte zvuku jeho houslí".

Kokoška přivedl slepého muže s houslemi a řekl: "Ba... bard, pane".

Bard měl prázdný pohled mrzáka, brnkl ukazovákem na strunu a přiložil skřipky pod bradu. Bez jakýchkoli řečí začal hrát.

"Jme... jme... jmenuje se to... to... Ta... ta... Tangis... gisův se... sen".

Tangis mu věnoval nenávistný pohled prázdných očí a začal zpívat.

Zas jedna bitva prohraná
už Meberskou plání
jak stín jde strašná Morana

už vzdávají se páni
Už v bahně Wilfské prapory
už poroba je jistá
jen u zdi staré obory
rve se jich ještě tři sta, tři sta, tři sta, tři sta, tři sta

Kdo nos má, z pole utíká
kdo oči má, ten tuší
že končí doba královská
a Gworům dlužíš duši
A že teď nejlíp pro Wilfa
když pokání si schystá
tak proč už toho nenechá
těch zatracených tři sta, tři sta, tři sta, tři sta, tři sta

Co to má vlastně za cenu
nechat si kuchat břicha
když bitvu vidět ztracenu
a bohové jsou zticha
Co to však tropí dějiny
v nichž bustu kácí busta
ač u zdi nezbyl jediný
věčně žít bude těch tři sta, tři sta, tři sta, tři sta, tři sta

A dalších třista tři a třicet let
budou tu s námi stále
abychom si mohli podržet
svou zem a svého krále
Pravdě nastávaj těžké hodiny
však může si být jista
dokud jí hájí jediný
natož pak celých tři sta, tři sta, tři sta, tři sta, tři sta

Bard dopěl a vyčerpaně sklopil hlavu.

“Vidíte?”, řekl vědoucně Kokrhel, “Tady to máte”.

“A co jako?”, zeptal se nechápavěRien Gwardit.

“No proroctví o bitvě. Bude strašlivá bitva. Gworové vylejzají z hloubi Boskerského hvozdu a chtějí nás porobit”.

“Tak bude bitva. A co my s tím?”.

“Počkejte. To není všechno. To byl jen předzpěv o Tristandských věrných”, vložil se do debaty vyčerpaný bard, “Tohle byl jen sen. V tom snu jsem něco viděl, ale vůbec jsem tomu nerozuměl, takže jsem to aspoň zhudebnil”.

“Proroctví od Podargy teprve přijde”, řekl souhlasně Kokrhel, “A Tangis ho taky moc pěkně zhudebnil”.

“Nazval jsem to: Můj králi”, řekl bard a vyloudil první tóny skladby.

Tak vstávej, sladká lásko
vstávej, už je čas
už dávno nemám náskok
a jen v dálce cizí hlas
volá, že čas je se brát do zítřejší bitvy

Tvým bratrům z kmene Histaků
já před léty tě vzal
to já spálil jsem tou vísku
a rozdrásal tvůj žal
ale pak můj hrad i tvým se stal a tvá touha mojí

Tak lásko, proč teď mlčíš
a zapomínáš řeč
a hladíš kůži vlčí
a otevíráš klec
Žlutý pták nad Merbskou pláň vzlétá a zpívá

A tak král si sedlá koně
slyší sliby věrnosti svých tři sta
však nic nezmůžou zbraně
když zlá léčka se chystá
a poslední vteřina k království Wilfů se plíží

My prohráli tu válku
neboť slabá jsou ta kouzla
šíp nepřeletí dálku
když nepomáhá touha
A jen ty, králi můj, víš, kdo zlé dílo strojí

Vždyť ty víš, kde kvete láska
i kam chodí spát žal
a proč proroctví spásné
Dani Histakus ti lhal
Tak proč v zoufalství svém bezhlavě mu věříš

Že až přiblíží se řady
a padnou na zem šípy
Černý musí být skolen
ranou Adarské dýky
ten, co zdobí ho štít s havraním peřím

A tělo nechat vlkům
a vranám jeho duši
a zbroj sejměte z krku
a odřežte mu uši
A s tou kořistí na útěk spět z bitvy na Merbě

Na na ná na ná na
Na na ná na ná na
Na na ná na ná na
Na na ná na ná na

Ná na ná na ná na ná na ná ná ná ná na

“Pokračuj, barde, není času nazbyt”, pobídl Tangise král.

La la lá la lá la
La la lá la lá la
La la lá la lá la
La la lá la lá la
Lá la lá la lá la lá lá lá lá la

“Může ten člověk už skončit tu debilnost?”, ujely Gwarditovi nervy.

“Může”, zaječel bard a přestal hrát, “Zapomněl jsem text!”.

“Vzpomeneš si, Tangisi?”, optal se vlídně Kokrhel.

“Nevím!”, odsekl hudec “Ať mě Kickahala odvede. Až si vzpomenu, tak se ozvu”.

“Tak to vidíte, pánové. Je z té své slepoty celý nerudný”.

Nurnští stáli jako vytesaní.

“Pojďme si však ono proroctví rozebrat. Říká se v něm, že Gworové zaútočí a že jich bude mnoho. Povede je nějaký černý muž se štítem s havraním peřím”.

“Takže velkej svalnatej černoch s černým peřím povede nějaký tvory z bažin”, dovtípil se Allen Moskyt.

“Nejsou to tvorové, ale Gworové. Tak si říká kmen lesních elfů z Boskerského hvozdu”.

“A povede je ňákej černoch s peřím”, zrekapituloval Nebuč animůra, “Jakže se jmenuje?”.

“To nikdo neví”, řekl král.

“Tak mu budeme říkat třeba Brkoš”, navrhl Myšilov.

“Hlavní je, že musí být zabit Adarskou dýkou”.

“Tak ať ho někdo kuchne”, navrhl Dyni, “Třeba ty Věrný”.

“To je právě ta potíž”, zatvářil se vážně Kokrhel, “Adarskou dýku nesmí použít elf, jinak by kouzlo neúčinkovalo. Proto potřebujeme vás”.

“Aha”, shrnul Darlen.

Král Adeodátus vysvětlil Nurnským, že musí vyrazit do bitvy a najít ve vřavě Brkoše. Toho je potřeba zabít Adarskou dýkou a přesně dle proroctví mu uřezat uši a ty přinést jako důkaz. Nurnští tedy souhlasili a převzali Adarskou dýku, kterou měl král schovanou pod trůnem.

“Vnitřní prostora trůnu je hluboká”, řekl král, “Vidíte ty dvě bedýnky?”.

“Jasně”, odpověděl vůdce Myšilov.

“Tak si je taky vemte. Jsou to velmi silné výbušniny. Vyrábějí je naši mistři alchymisté a jejich výroba je tajná. Až budete mít uši černého muže, utíkejte soutěskou, která vede horami. Dostanete se do hradu rychleji. Soutěsku za sebou odpalte bombami”.

“To neni možný”, hvízdl alchymista Dyni, “To musej bejt hodně silný petardy”.

* * *

“Kde jsou ti mužové?”, uhodil bard na Kokošku.

“O... o... o... odjeli do... do... do bitvy. Co... co... co...”.

“Co jsem jim chtěl?”.

“Jo... jo... jo...”.

“Vzpomněl jsem si, jak to proroctví pokračuje”.

* * *

“Slíbil nám vobrovskej pytel zlaťáků, tak se na nic neptám”, ozval se druid, když se houpal v sedle koně, “Prostě až uvidíme černocha, uříznem mu uši”.

“Ale může to tam bejt docela hustý, když už tam přesunul všechny svý vojáky včetně těch Tristandskejch věrnejch”, namítl Kanimůra, “A kolik přitáhne Gworů, to radši nikdo ani neví”.

“Jde nám jen vo ty uši a dostat odměnu dřív, než to tady Gworové zplundrujou”, řekl mladý Allen, “Možná by to byl od nich záslužnej čin”.

“Sem elf, miluju elfí národy, ale tohle je moc i na elfa”, postěžoval si Gwardit, “A trochu mě děsí, že se v proroctví mluvilo o nějakým žlutým ptákovi. Proto jsem vypustil neviditelnýho havrana, aby hlídkoval”.

“Né”, zařval Gwardit a chytil se za hlavu, “Zdrhej!”.

Nurnští zarazili koně.

“Né!!!”, ječel dál.

Potom se jakoby probral ze sna a rozhlédl se po ostatních, kteří na něj nechápavě civěli.

“Je po něm”.

“Po kom?”.

“Můj pták je mrtvej”, pronesl smutně, ale klidně Rien, “Zabilo ho nějaký lítající žlutý hovado”.

“Takže to bysme měli”, uzavřel situaci Darlen Moorhed, “Brkoš už ví, že si pro něj jdeme. Tak hybaj, ať dlouho nečeká”.

* * *

Merbská pláň byl neúrodný kus pažitu za hraničními kameny. Za malým pahrbkem odpočívali Tristandští věrní a sledovali vývoj situace. Organizovali přesuny oddílů lučištníků a pěších. Po Gworech nebylo zatím vidu ani slechu. Nurnští volný čas venovali mapování terénu a zjistili, kde leží ona Kokrhelem zmiňovaná soutěska. Kokrhelův plán se jim zdál dosti divoký, přesto se však rozhodli, že soutěsku pro ústup použijí. Bomby však měli v plánu si ponechat. V budoucnu by je mohli využít k lepšímu účelu, než je trhání nějakých skal.

Večer Nurnští postavili hlídky a ulehli.

Jak se dalo předpokládat, Gworové přitáhli za rozbřesku, kdy Merbskou pláň halil závoj mlhy. Nurnští nedbali nějaké koordinace s oddíly wilfských, které se zmateně začaly hotovit k obranné taktice a pod rouškou mlhy, která se však nebezpečně začala zdvihat, zaútočili na několik menších skupinek Gworů na pravém křídle. Chtěli si nejprve nepřítele, jak se válečnicky říká, okoštovat. Už při prvním střetu bylo jasné, že Gworové jsou zubožení lesní elfové primitivního kmene. Jejich nedostatečná výzbroj anulovala to, že se mezi nimi mohli nacházet i výteční bojovníci.

Nurnští zvolili pro takový případ klasickou taktiku - našli prvního muže, který v tratolišti krve dýchal, a vymlátili z něj, kde by mohli Brkoše najít. Velkým obloukem obešli jedinou linii, kterou Brkoš plnou silou vrhl na wilské řady, a zaútočili přímo na skupinu, která chránila Brkoše. Standarta s černým v lehkém vánku se třepotajícím havraním peřím jasně označovala Nurnským cestu. Nepřátelské klacky a kamení se sotva mohly poměřovat s výtečnými čepelemi družiníků.

Bitvu není třeba mnoho popisovat, neboť bereme-li v potaz mlhu a chaotické velení na obou stranách a připočteme-li nezájem Nurnských na konečném výsledku, družina ani okolní dění příliš nevnímala. Osobní garda černého muže byla rychle pobita a samotný Brkoš, který se sice snažil kouzlit, skončil s Aderskou dýkou mezi žebry. Harez rychle odřezal uši a družiníci se obloukem stáhli k soutěsce. V takovémto strohém popisu celá akce připomíná výlet na nurnský jarmark, ale čtenáři Historie Nurnské družiny vědí, že takových snadných okamžiků je v Nurnské družině poskrovnu.

* * *

"Vezem uši, Kokrheli", vydechl vůdce Myšilov a Harez vytáhl z kapsy krvavé části Brkošova těla.

Kokrhel se samou radostí div nerozplakal. Věděl, že po Brkošově smrti se Gworové nejspíš stáhnou zpátky do hloubi hvozdu.

"Buďte tu jako doma, pánové", řekl Kokrhel, "Jste mými hosty, jak dlouho budete chtít".

"My bysme spíš tu odměnu", namítl Nebuč.

"Všechno bude, pánové, ale až zítra. Až přijedou poslové".

* * *

Když jde všechno snadno, jak se říká jak po másle, bývají Nurnští ostražití. Ne však v tomto případě. Po náležité nepříliš střídmé večeři a opakované lázni zalezli Nurnští do svých pokojů. Každý spal sám, jen Klabzej Myšilov, od přírody nedůvěřivý, se ze svého pokoje hyperprostoroval k Rienu Gwarditovi.

"Víš, ňák tomu Kokrhelovi nevěřim", odtušil druid, "Na můj vkus je to moc velkej blbec".

A s těmito slovy zalezl pod postel a zneviditelnil se.

Když druida ze sladkého spánku probudila strašlivá rána vyražených dveří, ani se nedivil. Ve všech pokojích celá akce probíhala podobně, tak ji popíši na příkladu pokoje Gwarditova.

Rien Gwardit se posadil na posteli a zamžoural před sebe do míst, kde dříve bývaly dveře. Dovnitř vlítlui čtyři trpaslíci v kožených zástěrách s kladivy a bílými páskami na rukou. Z chodby do pokoje proudilo světlo.

"Jsme trpasličí kováři a vy se vzdejte kovářskému právu!", houkl ten nejstatnější.

Dva skočili za Gwarditem do duchen a přimáčkli ho k dubovému čelu. Zkoušel kouzlit, ale nic se mu nepovedlo. Za chvíli skončil s bolestivě zkroucenýma rukama a pouty. Stejně se dařilo i neviditelnému Myšilovovi. Kováři šli najisto a vyšťourali ho zpod postele. Také on neměl štěstí, zdalo se, že jakási záhadná síla ruší účinky veškerých kouzelných bezmegů.

Gwardit s Myšilovem byli hrubě vystrkáni na chodbu. Tam už dva kováři táhli Hareze, který jako jediný nerezignoval a silně se vzpouzel. Kováři mu rozbili hubu a téměř v bezvědomí vlekli dál.

Rozespalí a vzteky zsinalí Nurnští byli nastrkáni do cel. Prázdný žalář byl rázem plný k prasknutí. Jednotlivé cely byly rozmístěny do kruhu kolem středového placu. Z něj vedly schody vzhůru. Po prostoře přecházeli dva žalářníci a tvářili se nasupeně.

"Ještě že mi nechali všechny věci", zaradoval se vůdce Klabzej, sundal tornu a rozbalil si deku.

Když uslyšel nenávistné syčení z ostatních cel, uvědomil si, že ostatní byli o vše obráni a drkotají zuby jen v podvlíkačkách.

"Cože, ty máš zbraně", zařval jeden ze strážných, "Hned to sem dej!".

"Nedám, sou to moje věci", procedil skrze zuby druid, "Jesli je chcete, tak si pro ně přiďte".

Strážným se očividně nechtělo vstupovat do nějaké šarvátky, sami byli neozbrojení.

"To neni možný, ty věci ti měli nahoře logicky sebrat", zkusil to ještě jednou po dobrém ten mladší.

"Ale nesebrali", odvětil rezolutně druid.

"Tak víš co?", zatvářil se triumfálně ten starší, "Tak si je nech. Stejně ti k ničemu nebudou".

Strážní se najednou otočili ke schodům, zaslechli kročeje. Do spoře osvětleného žaláře vstoupilo několik služek s talíři s jídlem.

"Jídlo!", zašvitořily a položily misky na zem.

Potom zase odcupitaly. Mladší bachař roznesl příděly vězňům. Jídlo asi nebylo nejhorší, ale většina jíst odmítla.

"Ty misky jsou snad z voskovanýho pergamenu", houkl do protestního ticha Dyni Longodon.

"A lžíce taky", odpověděl mu mladší bachař, "Ty sou vystříhaný a vytvarovaný podle šablony. Je to proto, abyste nemohli zranit krále. Přijde se na vás podívat".

"Buď už zticha", umlčel ho starší bachař, "Za žvanění tě pán neplatí".

Dalším návštěvníkem vězení byl slepý bard. Přihrnul se i se svými skřipkami a aniž by to kdo po něm žádal, zahrál znovu celé proroctví, tentokrát i s pasáží, na kterou si tehdy na audienci nemohl vzpomenout.

To proroctví je však křivé
jak šavle v rukou Gworů
Králi, měl jsi poznat dříve
tu zhoubu Histakovu
Teď tvá láska i tvůj lid tiše na marách leží

Už jen slétají se vrány
a napíná se luk
a do hluboké brázdy
smrt zabodává pluh
a nahá těla pokrývá sníh, jen král se vrací

Zpátky z války domů
vítá ho však smutek
na rozetkaném plátně
nesvázaný útek
a pod plátnem tíživý stín mrtvého těla.

A jak zvedá bílý závoj
tak rozpoznává děj
ten chaos snů a náhod
má náhle pevný směr
Sebe jsem zachránit chtěl a zabíjel tebe

Znával jsem tě, lásko
jak stékala jsi nocí
sladká v kříži vlasů
a pevná v útlých bocích
Teď ve stínu paží nůž vím, že jsi skrývala

I já byl tvoje láska
a teď jsem jen tvůj žal
když na půlnoční straně
tvých bolestí jsem stál
a každý z nás vedl svůj řad na Merbském poli

Tak vstávej, sladká lásko
vstávej, už je čas
už dávno nemám náskok
a jen v dálce cizí hlas
volá, že čas je se brát do zítřejší bitvy
volá, že čas je se brát do zítřejší bitvy
volá, že čas je se brát do zítřejší bitvy
volá, že čas je se brát do zítřejší bitvy
volá, že čas je se brát do zítřejší bitvy
volá, že čas je se brát do zítřejší bitvy

V tu chvíli, kdy pošesté volal do zítřejší bitvy, jej zasypala salva pergamenových misek a lžic. Posedmé již do bitvy nezavolal, urazil se a odtápal. Doprostřed hromady misek se postavil samotný Kokrhel.

"Jste žalářováni, protože jste zabili moji

ženu, krásnou Chryséis!", zahřímal nahněvaně, "Ty uši jsou její".

"Ten bard to věděl, sviňák", hulákal Darlen Moorhed, "Teď nám to tady zapěl".

"Tak na tohle už vážně prdim", propadl Harez hysterii.

"Kokrheli, počkej", řekl klidným hlasem Rien Gwardit, "Co kdybysme si promluvili jako elf s elfem. Někde v klidu, mimo tyhle nevlídný zdi. Možná, že jde jenom o strašlivý nedorozumění. A nebo tady někdo kuje temný pikle".

Kokrhel zaváhal a potom souhlasil. Rien Gwardit byl propuštěn a následoval krále do jeho komnat.

* * *

Nikdo neví, o čem přesně si ti dva asi tři hodiny povídali. Ve vězení vládla truchlivá atmosféra, zvláště když se nevědělo, jestli se kdy odvážný Gwardit, jeden z mála chladnokrevných, vrátí. Ale vrátil se, už klidný a vyrovnaný. S ním se vrátil i Kokrhel, teď už relativně usměvavý a bodrý. Zřejmě již ztrátu manželky oželel.

"Propusťte je a vydejte jim jejich majetek", rozkázal král staršímu bachaři, "A vám se, přátelé, omlouvám".

Nurnští se tak bodří nebyli. Mlčeli. Zvláště Harez se tvářil, že mu každou chvíli zakroutí krkem.

"Slíbené peníze vám samozřejmě vyplatím".

"A co náhradu škody?", ozval se přidrzle Myšilov, který chtěl z jeho blbosti vytřískat co nejvíc, "Při týhle povedený výpravě jsem přišel o psa".

"Psa vám nedám, ale můžete si vzít kteréhokoli koně z mých stájí".

"Dobrá, Kokrheli, to je solidní návrh".

"Ale ještě pro mě vykonáte jeden úkol", navrhl Nurnským Kokrhel, "Potřeboval bych, abyste zajeli za Podargou a...".

"Tak to prr", zařval Harez, "Za žádnou vědmou se nejede. Zaplať a tim končíme! Uděláš z nás mukly a pak se lísáš!?".

"Dobře", sklaplo králi a dál už radši nic nenavrhoval.

* * *

"Ty, Gwardite, nevíš jak to teda všechno nakonec bylo?", zeptal se Darlen Moorhed, když družina projela kolem strážní budky do normálních krajů.

"Dá se jenom dohadovat. Král, když byl mladej, miloval ňákou lepou děvu Chryséis a do tý samý děvčice byl zaláskovanej eště ňákej Histákus. Stalo se to v jedný wilfský vesnici, vlastně Wilf je jedna velká vesnice. Prostě, stalo se to ve Wilfu. Cryséis to hrála na obě strany a ti dva se mohli přetrhnout, kdo bude lepší. Histákus nebyl tak bohatej, ale zase pobral víc rozumu. Kokrhel byl od narození spíš blbec...".

"Jó, tendle příběh mi zní věrohodně", pokýval hlavou Dyni Longodon.

"Počkej, teď to teprv přijde", pokračoval kouzelník Gwardit, "Postupem času se Kokrhel domák, že Chryséis protěžuje spíš Daniho Histáka. A jelikož byl Kokrhel křivák a ještě ke všemu z bohatý rodiny, tak jednoho dne prostě Chryséis unes a přitom snad i někoho zabil".

"Von ani snad někoho nezabil", vložil se do vyprávění bystrý Darlen, "Von prostě vyvraždil její příbuzný a vypálil celou vesnici. Dyť to máš v tý slepcově písni".

"Jo, jo. Ale Histákus to přežil a čekal na svůj čas. Zatim se Kokrhel s Chryséis oženil a zahrnul jí bohatstvím. Stal se králem a ona královnou. Dala mu syna a Kokrhel, nic netušíc, byl šťastnej jako malý dítě. Jenže Chryséis se spaktovala s Gworama a slíbila bůhvíco jejich kmenovejm náčelníkům, aby svrhli Kokrhela z trůnu a ona mohla bejt veselou a bohatou vdovou. Jenže tohle se nějak domák ten Histákus a jelikož věděl, že Kokrhel je totálně blbej, usnoval takovou malou lest s Podargou. Prostě předhodil důvěřivýmu Kokrhelovi to takzvaný proroctví, aby jako zabil Brkoše. Dani Histákus totiž moc dobře věděl, že na to ten vůl skočí, a taky věděl, že Chryséis při kmenovejch poradách lesních elfů maskuje svojí pravou identitu hábitem z havraního peří a černou kalafůnou ve tváři. Plán byl vcelku prostej a díky Kokrhelově blbosti dokonale vyšel - Kokrhel vlastně nechal zabít ženu, kterou miloval nade vše, a Chryséis, která Histáka zradila tím, že si Kokrhela vzala a mlčela o vraždění a pálení vesnic, potupně umřela ukuchána tupym nožem. Je to vlastně úplně jednoduchý".

"Takže když to vezmu kolem a kolem, tak vlastně Kokrhel i ta jeho můra byli vlastně pěkný hajzlíci", zauvažoval Nebuč Kanimůra.

"No co, máme peněz jako železa, a v podstatě za nic", uzavřel debatu Dyni Longodon, "A vezem si dvě bomby, který by dokázaly rozmetat nurnskou radnici na prach. Prostě neni nač si stěžovat".

"A já jsem dostal koně, kterej ještě vstoupí do dějin", řekl vědoucně Klabzej Myšilov.

Byl šťastný, že jedou domů...

Výlet do Kokrhelova

Getd z Ruindoru

Družiníci seděli jako vždycky v hospodě U hrocha, když se na liscannorské návsi ozvalo zaržání koně a následované žuchnutím. O chvíli později se otevřely dveře a v nich se objevil elf v podivném oblečku, který vyšel z módy v době, kdy pradědeček našeho krále ještě neuměl chodit. "Jsem Ko-ko-ko-kokoška", prohlásil elf a zakopl o práh, až se se zaduněním rozplácl na špinavé podlaze hospody. Následoval hurónský smích ostatních návštěvníků hospody. "Ech, p-p-promiňte", omlouval se elf, "hledám Nu-nu-nurnskou družinu". "To jsi tu dobře", zahulákal od korbele pěnícího piva Allen Moskyt, rozmazlený syn proslulého čaroděje Krochty Moskyta. "Jen se u nás posaď". "Dě-děkuji", zahuhla Kokoška a posadil se na třínohou židli, načež opět skončil na zemi. Další výbuch smíchu.

"A mám vytřeno", prohodil Jeremiáš, když před zvedajícího se posla z dalekých krajin postavil pěnící korbel. "Tak povídej proč nás hledáš a co chceš", vybídl hosta s úsměvem Rien Gwardith, rovněž elf tvrdící o sobě, že je učenec. "Můj pa-pa-pán, veliký vládce na-na-naší velké říše…", začal Kokoška a rukama naznačil, jak veliká ta říše je, přičemž na sebe zvrhl korbel. "Zastavte ho někdo, nebo se neudržím", blekotal Dyni Longodon svíjející se za stolem v křečích smíchu. "...ma-ma-má pro vás práci", dodal potichu Kokoška ždímaje pivo košile.

* * *

Po několika týdnech cesty dorazila družina vedená zmateným poslem do cíle své cesty. Byla jí rozlehlá elfí metropole rozkládající se na území velikosti království Gorgan. Celá oblast byla zastavěna dvaceti a více patrovými domy z podivně velkých šedivých cihel, samé skvosty elfí architektury. Nurnští by se bez Kokošky ve vší té nádheře nejspíš ztratili, ale takto mířili přímo do paláce. Ten tvořila nádherná budova celá ze skla tvaru krychle. Družiníci byli promptně předvedeni před krále, který je již očekával. Byl to elf v županu s podivnou hučkou na hlavě. Vedle něj stála jeho manželka vypadající obdobně.

"Vítejte u nás", uvítal družinu král. "Jsem Agamemnón. Totiž vlastně Aedodatus. Mě se to trochu plete". "To nevadí, budeme ti říkat Kokrhel, podle toho čepce, to se plést nebude", oznámil mu druid Myšilov. "Dobrá dobrá, souhlasil elf. Tak tedy, řeknu vám, co mě trápí a souží a proč jsem si vás nechal zavolat. Mám nepřítele. Jmenuje se Brkoš a je zlý a podlý. Vede smečku elfů, divokých a necivilizovaných. Naše armády se střetnou zítra za úsvitu a po vás chci, abyste šli do bitvy a přinesli mi Brkošovi uši". "A proč né rovnou celou hlavu?", zajímal se známý řezník Harez. "Ne ne, já nesnáším pohled na krev. Uši budou docela stačit", odmítl král. "A jak poznáte, že jsou opravdu jeho a nejsou to první uši, které jsme našli cestou?", zeptal se lstivý Dyni Longodon, alchymista a prťavec. "No to vám budu muset věřit", prohlásil podivný král.

"A proč toho Brkoše nezabije v tý bitvě někdo z vašich vojáků?", dotázal se praktický Allen Moskyt, kterému podivnost úkolu vrtala hlavou. "To je kvůli prastarému proroctví. Prosím barde, přijď a zapěj", tleskl král.

Do místnosti vstoupil starý elf s páskou přes oči, evidentně slepec. V rukou držel housle, a když stanul před trůnem, začal na ně hrát a zapěl:

Já jsem malý mysliveček sotva kuši nesu
když mě zvíře uvidí hnedle prchá k lesu…

"Ty vole vypněte někdo tu debilnost", prohlásil moudrý elf Rien Gwardith. "Hnedle", reagoval Harez a rozšlápl mistrovi housle. "Raději vyrazíme", děl Myšilov.

* * *

Druhý den ráno se Nurnští ocitli na veliké pláni, kde proti sobě stáli dvě armády čítající pár desítek tisíc elfů. "Co budem dělat?", zeptal se nerozhodný Darlen Moorhed. "Co by, támhle uprostřed je Brčoch, tak tam vlítnem a sejmem ho", děl bojechtivý barbar Harez. "Ten chlap se menuje Brkoš a navíc se mi zdá, že je jich tam trochu moc", opravil válečníka vždy opatrný Gwardith. "Nevadí", ušklíbl se Harez a vyrazil vztříc nepříteli.

Jeho instinkt byl správný. Nepřátelé padali jako mouchy a během několika okamžiků stál druid Myšilov nad mrtvolou Brkoše a strkal si jeho uši do mošny.

"Pobijem ještě další", radostně poskakoval po bojišti Harez a vrhl se na další vojáky z elitní Brkošovy gardy.

“Hele, Harezi, nechceš už toho nechat? Je to trochu nuda”, zavolal na barbara Allen Moskyt. Kolem Nurnských se válelo několik stovek nepřátelských bojovníků. Už i Myšilova přešlo počáteční nadšení a jen s nechutí pobíjel nepřátele svou dubovou holí. “Có, už končíme?”, zvolal Harez z vrcholu několikasáhové hromady zmasakrovaných těl. “Tak dobrá, nějak mi vyschlo v krku”, prohlásil nakonec, zběžně zabil ještě deset dalších nepřátel a vydal se s družinou zpět do hradu, aby předali uši.

* * *

Večer po splněném úkolu šli Nurnští spát. Každý měl přidělen pokoj. Pouze opatrný druid Myšilov čující nějakou čertovinu se teleportoval do vedlejšího pokoje, kde se zneviditelnil a schoval pod postelí. Myslel si, že tam se mu nic nemůže stát. A to se mýlil.

S úderem půlnoci do každého pokoje vlezli dva trpaslíci a odvlekli Nurnské do kobek pod hradem. Samosebou že ihned věděli o Myšilovovi pod postelí v jiném pokoji, než měl být. Byli to přece trpasličtí kováři, nejobávanější nestvůry na kontinentě.

Hareze probudil stisk několika pevných dlaní, jak ho trpaslíci zvedli z postele. Začal se bránit, byl to přece barbar, nejsilnější ze všech barbarů, které znal. A nejen barbarů. Hned se snažil vytrhnout, ale proti síle trpalsíků neměl šanci. Alespoň po trpaslících ohnal pěstí, ale bylo to jako mlátit do skály. Cvičně tedy praštil do vedlejší stěny. Ta se rozpadla v prach. Čarodějné dračí náramky dodávající mu nadlidskou sílu tedy stále fungovaly. Ale trpaslíci byli ještě silnější. “My jsme trpasličtí kováří. A máme na pažích pásky”, prohlásil jeden z nich. Harez začínal tušit, proč se Luncius rozhodl stát kovářem.

Zakrátko všichni Nurnští skončili v žaláři, kam za nimi přišel král. “Zabili ste královnu, bídáci”, pronesl k vězňům. “Co to plácá, ten člověk?”. “No dovol”. “Ten elf”, opravil se Harez. “Podejte mi něco”. “Je tu jenom tohle”, podal Gwardith barbarovi sadu papírových tácků a příborů, to aby je vězni nemohli použít jako zbraň. Harez je stejně všechny vyházel na krále.

“Chcete snad zapírat?”, deklamoval král. “Budiž tedy. Přineste tělo”, pokynul vojákům. Po chvíli několik vojáků přineslo mrtvé tělo královny zabalené v oblíbeném županu. Královna neměla uši. “Podívejte”, děl král a vytáhl z kapsy svého župani dvě elfí uši. Pak vylovil jakousi tubu a ukápl z ní trochu podivné hmoty na uši, které pak přitiskl královně k hlavě. Uši držely.

“Vidíte, pasují přesně”, ukázal Kokrhel své dílo družiníkům. “Ještě chcete zapírat?”. Nurnští se na sebe nechápavě podívali. “Barde, pojď sem a zapěj”, nařídil král.

Do vězení se přibelhal slepý elf, místo houslí tentokrát svíral vozembouch. Odkašlal si a začal: “Můj děda bejval blázen, gorganskej aúúúúúúúúúúúúúú”, zavyl, když rána vozembouchem skončila na jeho palci. Chvíli poskakoval kolem na jedné noze, než narazil do zdi a zhroutil se na zem.

“Tak co řeknete na svou obhajobu?”, otázal se Nurnských Kokrhel. “Ale mi to fakt nebyli”, prohlásil za všechny Darlen Moorhed a vrhl na krále nejnevinnější pohled, jakého byl dlouholetý nájemný zabiják schopen.

“Ne. No tak dobře, když říkáte, tak já vás teda pustím a dám vám odměnu”, rozhodl Kokrhel.

* * *

“Tak tady v té truhle máte sto tisíc”, předával Kokrhel Nurnským odměnu. “Snad to za takovou práci není málo”. Družiníci raději královy projevy už nekomentovali. “A tady v té bedně jsou takové bomby, vynález našich vědců. Dám vám za dobré služby dvě. Tímhle zařízením se to na dálku odpaluje”, vstčil Kokrhel Myšilovovi do ruky dva přístroje s podivným ciferníkem a anténkou. “Funguje to na dvacet mil. Nedoporučuji chodit blíž a pro jistotu se schovejte za nějakou překážkou, aby vás nezasáhla tlaková vlna. Jsou to silné bomby”, dodal král.

“A teď si ještě můžete vybrat koně z našich stájí, jsou nejrychlejší na světě”, oznámil Kokrhel a pokynul ke stájím, kde se sloužící vyváděli několik koní. “U všech lesních duchů, ten kůň má šest nohou”, vytřeštil oči Myšilov, druid a znalec přírody. “Samozřejmě”, pokýval hlavou král. “Proto jsou taky nejrychlejší na světě”.

“Raději pojedeme”, prohlásil Rien Gwardith.

Co by radši neviděl Rien Gwardit

Rien Gwardit

Jelikož jsem byl v poslední době zavalen spoustou práce a od inkriminované doby uběhlo už drahmo (a také se stalo mnoho zajímavějších věcí) let příliš si nepamatuji, co se tenkrát na jihu opravdu stalo. Je to také tím ,že jsem byl na začátku výpravy stižen jakousi podivnou nemocí a tak si cestu a naše počáteční konání v království Wilf pamatuji pouze jakoby přes horečnatý mlhavý opar. Co si ale pamatuji jistě je strašné neštěstí Wilfského lidu neboť jejich král a královna byli bez vší pochybnosti blázni. Oni a jejich nejbližší visokopostavení poddaní. No vždyť znáte jak se říká havran k havranu…… Pokusím se začít ale od začátku.

Království Wilf není příliš velké království se zeměpisnou délkou na úrovni Merionu a Nordwaithu. S druhým jmenovaným má společnou svou východní hranici a také krajina s faunou a flórou jsou si vesměs podobná. Země je to velice bohatá na listnatý lesní porost a lovnou zvěř. Půda je zde dobrá a tak hospodářství jak zemědělné tak pastevecké by zde mohlo velice dobře prosperovat. Dokonce zde vede část obchodní cesty přicházející z východu. Jediný problém zde tvoří divocí tvorové zvaní gworové živořících na některých místech zdejších lesů. Vypadá to, že by se zde dalo velice dobře žít…. Ale není tomu tak…

Místní pohlaváři se totiž rozhodly nastěhovat všechny obyvatele (zřejmě si mysleli že budou mít lepší přehled) do hlavního města které svou rozlohou strčí do kapsy Nurn klidně dvakráte. Celé je ovšem postavené jaksi bez logiky a rozumu což mu na obyvatelnosti vůbec nepřidává. Jediná zajímavost je pouze zdejší královský palác postavený z bílého mramoru ve staroelfském slohu. Ten zde ale jistě stál už před příchodem nynější dynastie.

Naše družina sem byla pozvána na základě jakéhosi podivného proroctví, které jak si matně pamatuji spočívalo v tom že pouze někdo od jinud může Wilfordské království zachránit před spojenuvšími se kmeny tvorů gworů jenž začali vylézat z lesů a napadat zdejší zem. Vedl je prý totiž jakýsi paňáca v péřovém obleku a jeho jsme měli právě podle tohoto výplodu něčí fantasie zbavit života a po té jeho uší. Jelikož prý jsme k tomu předurčeni. Toto Nurnští měli udělat během nadcházející bitvy a pak ustoupit do nějaké soutěsky, kterou jsme za sebou měli zasypat za pomoci ďábelského nástroje v pozdějších letech proslaveného pod jménem Adodeátovay bomby. Celé nám to přišlo jaksi zmatené, ale protože nám bylo slíbeno velice slušné množství zlata, chystali jsme se druhý den do bitvy. Ta nastala za několik dní kdy se Wilfské vojsko postavilo na pláni početné hordě gworů směřující napadnout hlavní město. Tito rysy a postavou elfům vzdáleně podobní tvorové ovšem nepředstavovali pro Nurnské žádné problémy a velice snadno jsme se dostali do středu vojska k náčelníkovi v podivném péřovém plášti, jehož jsme po krátkém boji udolali a uřízli jsme mu podle přání našich zaměstnavatelů uši. Boj dále pokračoval, ale mi jsme začali plnit druhou část našeho úkolu a ustoupili jsme směrem k soutěsce. Tam jsme se ale rozhodli protože bitva za námi se vyvíjela ve prospěch "našich" rozsedlinu nezavalit a bomby si ponechat. Vyrazili jsme spět k Wilfordu. Někdy tou dobou se také začal výrazně lepšit můj zdravotní stav a já se mohl výrazněji zapojit do dění v družině. S toho co následovalo už si toho pamatuji mnohem více.

Po návratu do města byla na počest vítězství uspořádána hostina s oslavou na kterou jme také byli samozřejmě pozváni.pilo se a jedlo a mi jsme byli rádi, že se nikdo nepozastavil nad druhou nesplněnou částí našeho úkolu. Opití a s vidinou odměny jsme si šli lehnout do našich pokojů. Jaké však bylo naše probuzení…

Úderem třetí hodin ranní se rozletěli dveře našich nocležen a vpadli k nám jacísi obrovští chlapy v halenách, opásaní podivným bílým páskem a z provazy v rukou. Jak jsme se později dozvěděli byli to místní kováři. Vrhli se na nás takovou rychlosti, že jsem nestačil ani dvakráte mrknout a už jsem ležel na zemi, neschopen pohybu, natož seslat nějaké kouzlo. Ostatní ovšem dopadli úplně stejně. Nejvíce se jim jak si pamatuji vzpíral slavný Páin ale i on byl bez šance. Během chvíle jsme byli zavřeni v místním vězení.

Byla to velká kruhová místnost do které vedlo schodiště a po jejím obvodu byli zamřížované vchody do asi tak osmi kobek. Tam jsme byli rozděleni. Chvíli jsme byli notně udiveni,ale za chvíli už jsme se křikem a lomozením dožadovali vysvětlení. Nic se nedělo. Pouze nám bylo přineseno jídlo. *** s *** se pokusili službu konající stráž kterou většina z nás celou dobu častovala urážkami nalákat k sobě a napadnout ji miskami z jídlem. Jaké však bylo jejich překvapení když zjistili že nádoby jsou z pergamenu.

Asi tak po dni začala šílenost celé věci nabírat obrátky. Po schodech se k nám do vězení

připotácel jakýsi přiopilí slepý trhan se skřipkami a začal nám na nich předvádět své neumění. Nejprve jsem si myslel, že je to hudebník se slavnosti jenž se ztratil v rozlehlých prostorách paláce, ale nakonec se z něho vyklubal králův poeta, který nám veršem měl přiblížit další část šíleného proroctví. Ovšem jeho produkce byla strašlivá a nikdo mu stejně nic nerozuměl. To už přesahovalo všechny meze. Řval jsem na něho ať si tu svou debilnost strčí za klobouk a kouká nás pustit ven a dát nám naše peníze. Ostatní po něm házeli miskami a bylo jim jedno že jsou s pergamenu. Já jsem rezignoval. Sedl jsem si na zem přitáhl kolena k sobě a snažil se uklidnit mysl.

Jaké bylo mé překvapeni, když po nějaké době zarachotili klíče v zámku zrovna u mé cely a ve dveřích se objevil právě opilý houslista v doprovodu dvou bratrů kovářů. Budou mě mučit, napadlo mě a pohledl jsem na příchozího. Rychle jsem mu začal říkat, že je to jistě omyl, že se mi jeho produkce líbila, co líbila, jsem jí úplně nadšen…, ale spletl jsem se. Nepřišli mě mučit. Byl jsem pouze vyzván abych následoval muzikuse do královýchkomnat kde mi bude vše vysvětleno. Co jsem mohl ztratit, vyrazili jsme.

Cesta ztichlými rozlehlými chodbami mi na klidu rozhodně nepřidala. Až nyní jsem si uvědomil ponurost a rozlehlost zdejšího paláce. Procházeli jsme prázdnými neosvětlenými chodbami bez výzdoby a ve světle kovářovi louče jsem občas zahlédl stejně nevybavené místnosti a sály. Trvalo to notnou chvíli než jsme dorazili k cíli. Zde to z výzdobou už bylo lepší, ale rozhodně mi nepřijde normální nechávat si vypreparovat vycpat a následně pověsit na stěnu své oblíbené lovecké psy. Byl jsem vyzván abych počkal, že budu ohlášen. S tímto sdělením nás skřípal opustil a prošel velkými dveřmi. Bylo vidět,že mu slepota v pohybu a orientaci vůbec nepřekáží. Divný člověk. Netrvalo to moc dlouho a byl jsem pozván dovnitř. Velká místnost byla zařízena jako ložnice a dominovalo ji velké manželské lože s nebesy. Kousek od nich seděl místní král (tuším že se jmenoval Kokrhel) a za zády mu stál houslista. Vyzvali mě abych se posadil a bez delšího otálení mě začali zasvěcovat do tajů situace. Věci se měli (tuším) takto i když jejich výklad byl velice zmatený.

Kokrhel za svého mládí byl pěkný vykuk a svou ženu lstí odloudil někomu koho ona velmi milovala. Domníval se ,že královský palác, drahé šperky a šaty dobudou její srdce a ona se v lásce přikloní na jeho stanu. Dokonce to tak i vypadalo a on si myslel, že má vyhráno. Blázen. Ona totiž byla padlá na hlavu možná ještě více než on a tajně začala připravovat svou pomstu. Ale jakou…V přestrojení se vydala mezi divoké gwory a tam se ji za blíže neznámých okolností, podařilo sjednotit jejich kmeny a přesvědčit je aby napadli Wilfské království. Sama pak stanula v čele vojska. Ano jak je již jasné, péřový paňáca, kterého jsme zabili a uřízli mu uši byla paní zdejšího království. Byla mi dokonce ukázána její mrtvola ležící na posteli z nebesy. Jediný kdo prý může z této zapeklité situace pomoci je jakási místní čarodějnice jménem Podarga ,žijící v začarovaném lese. Ta by snad mohla dát věci (i když absolutně nechápu jak) do pořádku.Proto jsem také byl pozván sem do komnat, aby mě požádali, zdali by nurnští nebyli ti, kdo za Podargou zajedou. Nebyli. Nevím jestli jsem ten den chytil démona výřečnosti, nebo jsem trefil královu špatnou chvilku (což asi ano), podařilo se mi krále přesvědčit o tom, že Nurnská družina už svůj díl zde udělala a že disponuje mnohem kvalitnějšími lidmi než jsme mi. Dokonce se mi z něho podařilo vymámit i odměnu, která nám byla slíbena.

Co dodat závěrem. Nevím jak to ve Wilfském království nakonec dopadlo, my jsme nemeškali ani chvíli a okamžitě po propuštění jsme odjeli, a abych se přiznal, tak mě to ani příliš nezajímá.. Důležité je, že jsme se s této podivné země nakonec všichni vrátili živí, zdraví a příčetní.

Starostenské novinky

1) Dnešní novinky začneme radostnou událostí. Starostovi a jeho mladé manželce Rie se 14. 10. 1062 narodil chlapeček, který dostal jméno Lotd. Doufejme, že mu budou bohové na jeho cestě životem přát.

2) Dobrodruzi se poslední dobou vydávají na výpravy pouze do blízkých oblastí, pokud možno na území Gwendarronu. Z posledních dvou výprav se všichni občané liscannorští šťastně vrátili ověšeni velkou kořistí a plni historek o nových slavných činnech Nurnské družiny.

3) Hobit Adon, který byl jmenován obecním rybníkářem, se o svůj úřad vzorně staral, nasadil do liscannorského rybníčku nové ryby a za svěřené peníze na údržbu rybníka nakoupil rybářské náčiní a nechal postavit udírnu na ryby, kterou mohou všichni liscannorští občané využívat. Hobit také projevil zájem o liscannorské občanství a to mu bylo i díky jeho záslužné činnosti na rybníce uděleno. Následně také koupil dům číslo popisné 33 po Yallu Rebbledovi.

4) Dalším liscannorským občanem se stal pan Horác Lipový, který zakoupil dům číslo popisné 29 po nebohém Melchizedechovi a jeho rodině.

5) S lítostí musím oznámit, že po sedmnáctiletém nepřetržitém provozu byla prozatimně uzavřena liscannorská obecní škola kvůli nedostatku žáků. Věřím, že současní dobrodruzi se začnou usazovat a budou mít hodně zdravých dětí, které školu opět zaplní jako dříve.

6) S usazováním již začal hobit Adon, který se v Naglinu oženil a přivedl do Liscannoru nevěstu. Přejeme oběma dlouhé a šťastné manželství.

Getd z Ruindoru

Další starostenské novinky

1) Dnes již významný dobrodruh Rien Gwardith z tajemného Trindindolu žijící ve Vranigostu jedné noci nalezl v lese v okolí své věže zubožené hobití dítě. Starý elf se maličkého dobrosrdečně ujal a pokusil se rovněž vyzjistit, co se stalo s jeho otcem. Celá záležitost přerostla ve výpravu, na kterou se Nurnská družina vydala do zámoří. Dobrodruzi se po čase vrátili zpět naloženi zlatem. Žel bohům, výprava se stala osudnou novomanželi Adonovi, který po sobě zanechal nešťastnou mladou vdovu. Ta se ještě nerozhodla, zda zůstane v Liscannoru či se vrátí ke svým rodičům do Naglinu.

2) Během nepřítomnosti dobrodruhů došlo v Liscannoru k přírodní katastrofě. Po několikadenním vydatném dešti se rozvodnil jinak klidný potůček protékající Liscannorem a vytopil několik domů včetně starostenského. Při tom uplavala starostenská kniha, ale díky obětavosti člena důstojnického sboru gwendarronské armády Gerlloda Moskyta se jí podařilo zachránit. Žel bohům, povodeň se přehnala rovněž přes zahradu druida Myšilova, bývalého starosty, a voda tedy byla značně znečištěna, čímž kniha utrpěla značnou újmu. Nicméně po vysušení, až kniha přestane zapáchat, se snad podaří její obsah rozluštit. Majetek občanů naštěstí povodní příliš neutrpěl a vesnice se brzo vrátila do normálního stavu.

Getd z Ruindoru

Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Klabzej Myšilov, strážce Janternu